De geheime kamer van het Cecil-hotel

William Holt

bron
William Holt, *De geheime kamer van het Cecil-hotel*. Het Nederlandsche Boekhuis, Tilburg 1928

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/holt075gehe01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

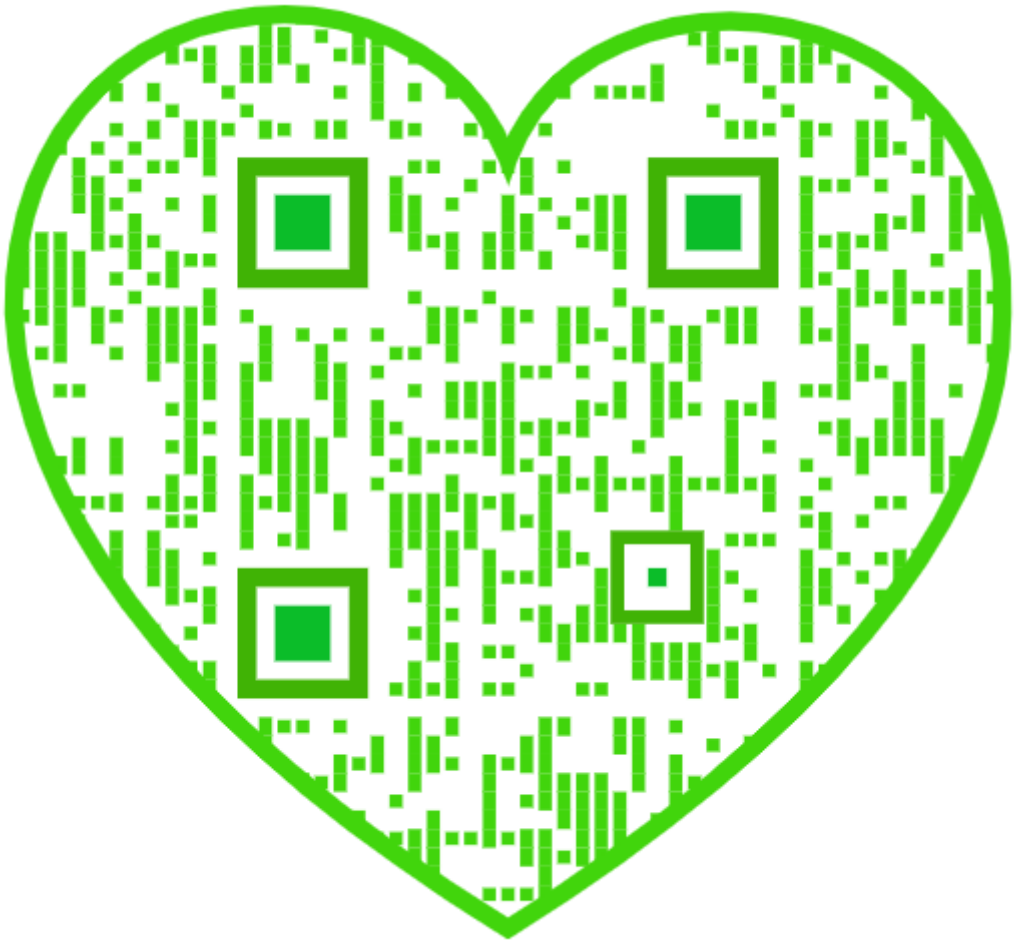

I.
In den schouwburg.

De geheele schouwburg juichte, juichte minuten lang. En telkens opnieuw moest er ‘gehaald’ worden en dan juichte men luider nog en wuifde. En die toejuichingen golden bijna uitsluitend de begaafde actrice mademoiselle Vignard, die dezen avond weer haar machtige kunst had getoond in het drama, dat voor het eerst was opgevoerd geworden. De toejuichingen golden ook de andere medespelenden, die haar zoo waardig terzijde gestaan hadden, ook den schrijver van het drama, die voor het voetlicht had moeten verschijnen, maar toch vooral en in de eerste plaats de actrice, die de hoofdrol had vervuld. Zij was de lievelinge van het publiek, dat het stuk gunstig ontvangen had, maar als het ware instinctief begreep, dat hààr vertolking van de hoofdrol alleen dit groote succes had mogelijk gemaakt.

In de kamer der actrice waren eenige hee-

ren verzameld die haar complimenteerden met het waarlijk buitengewone succes en een van deze was de auteur van het drama, zijn eerste tooneelwerk, blij en gelukkig dat het zoo goed was ontvangen.

- O, mademoiselle, zeide hij, als anderen u zoo dankbaar zijn om het genot dat gij hen hebt geschonken, hoe groot moet dan wel de verplichting zijn, die ik jegens u heb, want het is uw spel dat mijn stuk het leven heeft ingeblazen.

De tooneelspeelster lachte ietwat nerveus.

- Het is waarlijk al te bescheiden of u is al te complimenteus, mijnheer Condet. Het stuk heeft groote verdiensten, ik geloof zeker, dat het langen tijd op het repertoire zal blijven.

De auteur was zichtbaar gelukkig met deze verzekering, maar hij had geen gelegenheid nog verder met haar te spreken, want de directeur van den Schouwburg trad op de actrice toe. Hij had een vreemdeling bij zich en zeide:

- Mademoiselle Vignard, mag ik u voorstellen, mijnheer Glenmore, een buitenlander weliswaar, maar een groot bewonderaar van ons Fransche tooneel.

De actrice beantwoordde glimlachend de buiging die de voorgestelde voor haar maakte.

- Hoe zou men niet een tooneel moeten be-

wonderen, zeide de heer Glenmore, dat zulke kunstenaressen heeft. Inderdaad mejuffrouw u hebt aller harten doen sidderen dezen avond.

- Het verheugt mij, dat u de Fransche tooneelspeelkunst bewondert, antwoordde de actrice. Maar u is Engelschman niet waar, ik heb van het Engelsche tooneel ook veel goeds gehoord.

Glenmore haalde de schouders op.

- Welneen, dat is niet veel bijzonders meer, wij teren nog op den ouden roem, wij hebben onzen grooten Shakespeare, maar ik geloof, hij wordt in het buitenland even goed vertolkt als in Engeland zelf.

- Maar u is onbillijk tegenover uw jongere tooneelschrijvers, antwoordde de actrice.

- Ben ik, welnu dan zal het daaraan liggen, dat zij niet een vertolkster vinden zooals u. Nietwaar mijnheer Condet, zoo betrok hij den auteur, die nog terzijde stond in het gesprek, u erkent ook dat u als Fransch tooneelschrijver veel vóór hebt, omdat u voor uw stuk een kunstenaresse hebt als mejuffrouw Vignard?

- Mijnheer Glenmore, ik heb dit reeds gezegd, ik prijs mij daarom gelukkig.

Het gesprek werd nu meer algemeen, maar de actrice zeide, dat zij vermoeid was en dus namen degenen, die het voorrecht hadden gehad haar persoonlijk met haar succes te kunnen gelukwenschen afscheid. Toen zij haar nieuwe kennis, mijnheer Glenmore de hand reikte, zeide deze:

- Ik moet u dringend om een gunst verzoeken. Kunt u mij morgen ontvangen?

- Ik ontvang om drie uur, uw bezoek zal mij aangenaam zijn.

- Goed, ik zal komen, maar u moet mij beloven, dat u een paar minuten voor mij allèèn zult hebben. Ik heb iets belangrijks met u te bespreken.

Zij zag hem even verwonderd aan.

- Welnu, zeide zij dan, kom een kwartier eerder, de gewone bezoekers zijn er dan nog niet.

- Ik zal er zijn, antwoordde hij.

Mijnheer Glenmore verliet te samen met den schrijver van het drama door een der zijingangen den schouwburg. Hij had zich als het ware aan den jongen man vastgeklampt, die maar matige belangstelling had in den Engelschman en die gaarne van hem af wilde zijn.

Zooals te begrijpen was, wilde de schrijver nu alleen zijn, hij had zijn hoofd niet staan naar onbeduidende praatjes over allerlei dingen, die nu niets voor hem beteekenden. Maar hij wilde den Engelschman niet voor het hoofd stooten. En toen hij voor het theater afscheid wilde nemen en de Engelschman hem voorstelde samen iets te gaan gebruiken, meende hij dit moeilijk te kunnen weigeren. Mijnheer Glenmore was voorgesteld door den directeur, hij scheen wel iemand van beteekenis te zijn.

De beide heeren gingen samen een voornaam restaurant binnen en mijnheer Glemore bestelde een uitgezocht souper. Weldra ontwikkelde zich tusschen hen een gesprek, dat door Glenmore was ingeleid en dat in hoofdzaak liep over mademoiselle Vignard.

- Mijnheer Condet, zeide Glenmore, ik stel op bijzondere wijze belang in juffrouw Vignard, u moet mij eens iets van haar vertellen.

- Wat zou ik u van haar kunnen vertellen,

wat ik van haar weet dat kunt u overal vernemen en het zal u al wel bekend zijn.

- Neen, ik bedoel niet, waar zij geboren is, wanneer zij aan het tooneel kwam, welke haar voornaamste rollen waren, dat heb ik natuurlijk allemaal al gelezen. Maar u weet natuurlijk meer van haar. Men heeft mij verteld dat zij met een Engelsch edelman verloofd was. Condet knikte en antwoordde:

- Ja, dat verhaal heb ik ook eens gehoord, maar dat is al weer een jaar of langer geleden. En of zij werkelijk verloofd met hem geweest is, dat blijft de vraag. Het een of andere boulevardblad heeft indertijd de onbescheidenheid gehad te berichten dat zij zou trouwen met dien Engelschen edelman, maar van een officieele verloving is nooit gehoord en als er sprake van geweest is, is er in ieder geval niets van gekomen.

- Zoo? En, er zal ook niets meer van komen veronderstelt ge?

- Hoe bedoelt u? Neen, ik meen te weten dat die twee met elkaar gebroken hebben. Als die mijnheer haar nog ontmoette zou men dat wel weten, want we hebben werkelijk bladen genoeg die op sensatie azen en juffrouw Vignard is even populair als in uw land een prinses. We worden van haar doen en laten op de

hoogte gehouden, misschien meer dan haar zelf vaak lief is.

- Het is dus een korte idylle geweest, zeide Glenmore, ik verwonder mij er nu over dat uw gevierde actrice vanavond nog zoo vriendelijk voor mij was. Zij heeft van mijn landgenooten, dunkt me geen erg vriendelijk idee meer. Zij kan moeilijk waardeerend over de Engelschen denken.

- Als we aannemen, dat die Engelsche edelman zich niet als een gentleman tegenover haar gedragen heeft.

- Nu dat heeft hij dunkt me vast en zeker niet. Hij is verliefd op haar geworden, wat waarlijk geen wonder is, want zij is behalve een groote kunstenaresse ook een zeer schoone vrouw. Hij heeft met haar willen trouwen, maar er is niets van gekomen. Waarom niet? Meer dan waarschijnlijk omdat zijn adellijke familie er tusschen gekomen is en hij zich door deze heeft laten bewegen van haar af te zien.

- Dat is mogelijk.

- Welnu dan heeft zij het recht zich door hem doodelijk beleedigd te gevoelen; die vervloekte Engelsche adeltrots heeft al velen beleedigd en ongelukkig gemaakt. Ik zou het juffrouw Vignard werkelijk niet kwalijk kun-

nen nemen, indien zij een vooroordeel had opgevat tegen alle Engelschen.

- Neen, zei Condet zoo kinderachtig is zij niet.

- Dat heb ik bemerkt en daarom bewonder ik haar des te meer.

Condet, die onder het gesprek een goed glas wijn gedronken had, lachte.

- Pas maar op, zeide hij, dat u niet de tweede Engelschman wordt, die verliefd op haar wordt.

- Zou het zoo onbegrijpelijk zijn?

- Neen, maar zeer onverstandig, want ik zou u eerlijk gezegd, niet veel kans geven haar hart te veroveren. Zij is op dat punt tamelijk ongevoelig, misschien moet ik zeggen, zéér ongevoelig. Daarom heb ik van dat verhaal over een liefde tusschen haar en dien Engelschman nooit zoo heel veel geloofd. Of zij moet pas zoo geworden zijn na die teleurstelling. Maar daar kan ik niet over oordeelen, want ik kende haar toen nog niet zoo.

- Maar den laatsten tijd hebt u haar natuurlijk veel ontmoet en ook wel over haar gepraat. En u hebt ook de overtuiging dat het met dien Engelschman niet meer aan was.

- Die Engelschman, wat hij dan voor hàar

geweest moge zijn, is uit haar leven verdwenen, daar ben ik zeker van.

De twee mannen praatten nog eenigen tijd voort, ook over andere dingen maar Glenmore bracht altijd weer het gesprek op de beroemde actrice en toen zij ten laatste scheidden, was Condet overtuigd, dat zijn nieuwe vriend smoorlijk verliefd was op juffrouw Vignard.

- Hij is wanhopig verliefd op haar, mompelde hij onder het naar huis gaan in zich zelf, nu ik hoop het beste voor hem, maar ik voorspel hem niet veel succes.

En Glenmore naar zijn hotel gaande, dacht glimlachend in zich zelf:

- Die auteur meent vast en zeker dat ik op de dame verliefd ben. Enfin, het kan geen kwaad dat hij dit meent, dan zoekt hij achter mijn belangstelling geen andere reden.

En onderwijl dacht mademoiselle Vignard ook nog aan den Engelschman.

- Waarover zou hij mij willen spreken, wat heeft hij mij mede te deelen?

De heer Glenmore was op tijd aanwezig en werd ook dadelijk door de actrice ontvangen.

- Indien u mij werkelijk iets te vertellen heeft, zeide zij, dat u liever niet zegt in 't bijzijn van anderen, dan zal het goed zijn, dat u zonder lange inleiding daarmee begint, want

over een goed kwartier beginnen de gewone bezoeksters te komen en ik geloof niet dat we dan nog gelegenheid voor een rustig gesprek zullen hebben.

- Dan begin ik maar dadelijk, zeide de bezoeker. En ik begin met een vraag. Is het waar dat u verloofd geweest is met een Engelsch edelman, zooals indertijd sommige bladen hebben verteld?

De actrice zag haar bezoeker verbaasd en ontstemd aan.

- Mijnheer Glenmore, antwoordde zij, u veroorlooft mij u te zeggen dat uw vraag zeer indiscreet is. Ik heb geen enkele reden u daarop antwoord te geven.

- Ik had dat antwoord kunnen verwachten, maar juffrouw Vignard uw standpunt zou alleen goed zijn indien ik de onbeschaamdheid had, die vraag tot u te richten uit nieuwsgierigheid, uit zucht om mij met uw aangelegenheden te bemoeien. Dat is nochtans geenszins het geval. Ik meen te weten, dat u met iemand verloofd is geweest, al was het dan nog geen publieke verloving en dat die man zich niet als een gentleman tegenover u gedragen heeft. Is dit zoo, wel dan wil ik u de gelegenheid bieden u op dien man te wreken.

De actrice zag Glenmore met groote, niet be-

grijpende oogen aan. Het scheen haar nog altijd niet duidelijk wat die man bedoelde. Zij was verontwaardigd, dat hij zich in haar zaken drong, die hem in geen geval aangingen. En zij verbaasde zich over zijn brutaliteit.

- Mijnheer, zeide zij, als ik reden had mij op iemand te wreken, dan zou ik daarvoor toch geenszins de hulp accepteeren van iemand die mij vreemd is en dien ik geen enkele reden heb te vertrouwen, als hij met een dusdanig vreemd aanbod bij mij komt. Men zegt, dat Engelschen het recht hebben exentriek te zijn, maar u drijft dat recht toch wel een beetje ver. Wij kunnen ons onderhoud hiermee gevoeglijk als geeindigd beschouwen.

Zij wilde naar de schelknop grijpen om te bellen, dat men den bezoeker zou uitlaten, maar Glenmore stak de hand waarschuwend op.

- Niet te haastig schoone dame, zeide hij met een spottend lachje, niet te haastig, ons gesprek kan hiermee niet uit zijn. Ik zou u misleid hebben omtrent mijn persoon als ik zoo heenging. Weigert gij mij zeer beslist uw vertrouwen, dan zal ik maar beginnen met u mijn vertrouwen te toonen.

- Ik verlang daarnaar niet.

- Dat is mogelijk, maar ik zou u toch aan-

raden, al was het maar heel even, toch te luisteren naar hetgeen ik u te vertellen heb.

Hij zag haar eenigzins loerend aan en onwillekeurig sidderde zij. Maar hij verviel weer in den gewonen gezelschapstoon en deed alsof hij van haar ontsteltenis niets merkte.

- Hoor eens, juffrouw Vignard, zeide hij, ik ben gisterenavond aan u voorgesteld als mijnheer Glenmore, maar dat is mijn naam eigenlijk niet. En wat u misschien meer interesseeren zal, ik ben ook geen Engelschman.

- Mijnheer, ik verklaar niet in te zien wat voor verschil het zou maken tot welke nationaliteit u behoort.

- Mag ik u dan uit den droom helpen, juffrouw Vignard? Het maakt voor u wel degelijk verschil. Want veronderstel dat ik een Engelschman ware of een Franschman en ik wist de dingen, die ik nu weet en ik meende dat mijn land tegen spionnagepogingen beschermd moest worden, dan zou het er voor u wel eens minder aangenaam kunnen uitzien.

Deze woorden op veelbeteekenende toon gezegd hadden op de actrice een groote uitwerking. Zij werd doodelijk bleek, haar geheele gestalte beefde en indien zij zich niet in haar stoel had laten zakken zou zij wellicht zijn neergevallen. De eerste oogenblikken lukte het

haar niet een woord uit te brengen en voor zij eenig antwoord kon geven, moest zij haar lippen bevochtigen.

- Waar doelt gij op, stamelde zij, wat wilt gij van mij?

- Maar juffrouw, de situatie is immers niet zooals ik veronderstelde er is geen reden om zoo ontsteld te zijn. Ik ben geen Franschman, ik ben evenmin een Engelschman, al ga ik daarvoor door.

- Is u aan den spionnagedienst verbonden?

- Ja, dat is te zeggen, ik heb er iets mee te doen. En zoo weet ik natuurlijk, dat u aan ons indertijd diensten hebt bewezen.

- Helaas ja. Maar dan moet u ook weten, dat ik voor het vervolg heb geweigerd nog iets met dat werk te maken te hebben. Ik vind het niet aangenaam aan het verleden herinnerd te worden en ik verzoek u beleefd er niet meer over te spreken.

Glenmore glimlachte.

- Het is wel jammer, zeide hij, dat men een verleden maar niet verbannen kan. Waar u eenmaal voor ons gewerkt hebt, is u ook in de toekomst aan ons verbonden. Er zijn banden, die men zoo maar niet verbreken kan.

- Maar mijnheer Glenmore, wat u daar doet is al heel weinig ridderlijk! Omdat ik vroeger

uw land diensten bewezen heb, wat ik niet had mogen doen, daarom wilt u mij desnoods dwingen weer aan dergelijk bedrijf mij schuldig te maken. Dat is, ik weet er geen ander woord voor, dat is chantage.

Glenmore haalde de schouders op en antwoordde:

- Kom u is ietwat melodramatisch! U moet toch begrijpen als men eenmaal aan die dingen gedaan heeft, dat men dan niet vrij meer is. Er is geen sprake van, dat ik het voornemen zou hebben u bang te maken met een bedreiging, bekend te maken dat u ons geholpen hebt. Het zou al heel dwaas zijn dit te doen.

- Maar waar dient uw herinnering dan voor, als ze niet als een soort bedreiging bedoeld werd? Gij hebt wel degelijk te kennen willen geven dat ik mij in uw macht bevind, dat ge mij desnoods dwingen kunt.

- Hulde aan uw scherpzinnigheid. Wij zouden u kunnen dwingen, inderdaad, maar ik ben overtuigd dat dit niet noodig zal zijn. Indien we nog eens diensten van u mochten verlangen, zoudt gij zeker bereid zijn ons dat genoegen te doen.

Maar de actrice scheen nu voor een oogenblik alle vrees van zich af te werpen.

- Neen, zeide zij, ik zal nu niet en nooit

weer iets van dien aard doen. Voor geen enkele belooning en ook niet, ondanks bedreigingen. Vroeger ben ik zoo slecht en zoo dwaas geweest, maar ik doe het niet weer. U behoort tot de vijanden van mijn land, het zijn verachtelijke dingen waartoe ik mij weleer geleend heb, ik doe dat niet weer.

- Ta, ta, dan zou ik moeten besluiten, dat u mij tot uw vijanden rekent en in dat geval zou ik niet eens hier in Parijs veilig zijn, nu u weet, dat mijnheer Glenmore geen Engelschman is en zich inlaat met dingen, die de Fransche regeering niet voor zijn ooren en oogen bestemd acht.

De actrice sprong als door een veer bewogen op.

- O, riep zij, gij zijt even goed in mijn macht als ik in de uwe. Ja, als gij dreigt niet te zullen zwijgen, dan zal ik antwoorden dat ik ga spreken, dan zal ik de Fransche autoriteiten op u opmerkzaam maken.

- O, antwoordde Glenmore lachend, dat u daaraan niet eerder gedacht hebt! Dan had u zich zoo ongerust niet behoeven te maken. Maar ge vergist u een beetje in de verhoudingen. Kijk eens, als gij naar de politie loopt om te vertellen, dat ik een spion ben in dienst van een vreemde mogendheid, dan kunt ge dat wel

beweren, maar ge kunt het niet bewijzen en zelfs al zou men u gelooven dan zou men nog niets tegen mij kunnen beginnen. Maar tegenover u hebben wij heel andere wapens. Wilt u weten welke?

- Ik laat mij niet bang maken.

- Daar hebt u groot gelijk aan, maar u moet toch met de feiten rekening houden. Zal ik die feiten noemen?

- Laat dat maar, maak me ongelukkig als ge wilt, maar ge zult me niet tot dingen kunnen dwingen, die ik...

O ho, gij weet nog niet eens, wat ik u voorstellen wilde. En dan gij moet er wel van overtuigd zijn, dat wat wij zouden kunnen openbaar maken, nog iemand anders dan u, heel slecht te pas zou komen.

- Wat meent ge?

- Luister ik zal het u kort en goed zeggen. Wij hebben een paar papieren in ons bezit waaruit blijkt, dat door u aan een vreemde mogendheid geleverd is een aantal waardevolle geheime stukken, betrekking hebbende op de Fransche artillerie. Die stukken hebt u alleen machtig kunnen worden door uw broeder. Hij is op het oogenblik kapitein bij de vestingartillerie, nietwaar?

- Mijn broer heeft met die ellendige geschiedenis niets te maken.

- Hm, het is de vraag maar of iemand dat zou gelooven? Ik denk het niet. Vooral niet als men dan nog weet, dat hij toentertijd zware eereschulden had te voldoen en ook voldaan heeft, voldaan heeft met het geld dat mijn regeering voor die geheime stukken heeft betaald. U kunt onmogelijk willen, dat dit bekend worden zou. Neen, dat kunt u onmogelijk willen. Welke zuster zou er toe willen medewerken, dat haar broer eerloos verklaard zou worden en naar Cayenne worden gedeporteerd!

- O, riep de ongelukkige actrice, u is een duivel.

- Weer van die dramatische woorden! Ik ben heusch geen duivel en ik zal u dit bewijzen. Ik wil u in de gelegenheid stellen u zelf en uw broeder aan onze macht te onttrekken.

U wilt mij nieuwe misdaden laten begaan. En daarna zullen we nog meer aan u gebonden zijn.

- Neen, laat mij uitspreken, dat is toch werkelijk het geval niet. Ik wil u een werk opdragen en als ge dat goed volbrengt, dan lever ik u de bewijzen van uw vroegere medewerking uit, dan krijgt u de papieren die voor u en uw broer noodlottig zouden kunnen worden. Dan

zult ge volkomen vrij zijn, dan zult ge mij de deur kunnen wijzen.

- Neen, ik kan niet opnieuw verraad plegen aan mijn land, wat er van moge komen, ik moet dit weigeren.

- Gij weet de gevolgen voor u en voor uw broer. Maar ge weet nog niet eens wat ik van u verlang. Het is niet eens verraad van het een of andere geheim. Het gaat ditmaal niet tegen uw regeering.

- Maar wat, wat wilt ge dan van mij?

Glenmore stond op.

- Ik hoor in de salon hiernaast steeds luidere stemmen, zeide hij. Uw andere bezoekers worden ongeduldig, ik geloof dat u hen niet langer kunt laten wachten.

- Maar uw voorstel, zeide zij.

- Ik zal het vanavond in den schouwburg mededeelen. Met landverraad heeft het niets te maken.

Toen gingen zij naar de andere salon als waren zij goede vrienden.

II.
De valsche kaarten.

Er ontstond eensklaps een doodelijke stilte.

- Gemerkte kaarten, kom dwaasheid, zei Kapitein Vignard, deze kaarten zouden gemerkt zijn?

Maar de man die de kaarten gegeven had antwoordde:

- Mijne heeren, u begrijpt de zaak is te ernstig, dan dat ik zooiets zou zeggen zonder absoluut zeker van de zaak te zijn. Ik heb zooeven een paar kaarten in de hand gehad waarvan ik mij verbeeldde, dat ze kenbaar waren. Maar nu ik zelf geven moest, had ik gelegenheid het goed na te gaan. De hooge kaarten zijn met bijna onzichtbare puntjes gemerkt.

De aanwezigen zagen elkaar aan. Dit was een ellendige geschiedenis! Zou er onder hen een valsche speler zich verschuilen, iemand die zich niet ontzag de kaarten te merken?

Neen maar, dat was vreeselijk! Wat moest men doen?

- Mijne heeren, zei de gastheer, kapitein Vignard, natuurlijk moet dit onderzocht worden, onze eer is er mee gemoeid, zoo als wij hier zitten en de kaarten in handen gehad hebben, valt op ons allemaal de verdenking, maar allereerst op mij.

- Nonsens, riep een der anderen, er is geen enkele reden Vignard, jou eerder te verdenken dan wie ook.

- Toch wel, want kijk eens deze kleine puntjes, waarmee de kaarten gemerkt zijn, kunnen er misschien onder het spelen op aangebracht zijn, maar dat is toch niet gemakkelijk. Veel makkelijker zou het zijn geweest de kaarten van te voren te prepareeren, welnu het zijn mijn kaarten, dit is mijn kamer en ik alleen zou van te voren de kenteekenen hebben kunnen aanbrengen. Het is voor ons allen van belang, dat deze geschiedenis wordt opgelost, maar vooral voor mij.

- Maar, kerel, zei de luitenant, die hem zooeven al tegengesproken had, er is hier niemand die jou speciaal zou durven verdenken.

- We zijn hier met zevenen, er is niemand van ons die we zouden willen verdenken, niet-

waar, en toch één van ons moet een valsche speler zijn.

Nu stond de oudste van het gezelschap op.

- Heeren, zeide hij, kapitein Vignard heeft gelijk, hiermede is de eer van ons regiment gemoeid, wij moeten de zaak ophelderen. Het is toch uitgesloten dat we met elkaar zouden omgaan, zooals we te voren deden, als we altijd met de gedachte moesten rondloopen dat er een schurk in ons gezelschap bleef, neen dat gaat niet.

- Het is waar, maar wàt moeten we doen. Het lijkt me een wanhopig geval, zeide een der anderen. We kunnen allen ons eerewoord geven, dat we onschuldig zijn, maar dan is daar het eerewoord van een schurk bij en dat is natuurlijk weer niets waard. We draaien als het ware in een kringetje rond. Wat zullen we onderzoeken. Misschien is het 't beste, dat drie van ons, als het ware een rechtbank vormen, ons allen ondervragen, alles onderzoeken en dan hun oordeel uitspreken.

- Maar dat kan niet, zeide de oudste, het kan niet om de eenvoudige reden, dat we allemaal verdacht zijn, ook de drie die dan voor rechters over de anderen zouden spelen.

- Maar wat dan?

- Mijne heeren, ik zie maar deze ééne uitweg, dat we een drietal collega's, die hier niet aanwezig waren tot een eereraad verzoeken. Zij zullen zonder onderscheid van personen oordeelen.

Dit voorstel vond instemming. En men was van oordeel, dat die eereraad denzelfden avond nog gevormd moest worden en een onderzoek moest instellen.

Men was het dadelijk eens over de personen, die men verzoeken zou den eereraad te vormen, en majoor De Lauzun, die dadelijk was opgebeld, was na een uur aanwezig met nog twee andere officieren van het regiment. Zij werden omstandig op de hoogte gebracht van het voorgevallene en luisterden daarna met de meeste aandacht naar de verschillende opmerkingen, welke de heeren maakten.

Natuurlijk werden de kaarten onderzocht en ja, men moest een kind zijn om niet te bemerken, dat deze inderdaad een bewerking hadden ondergaan, waardoor ze voor dengene, die daarmee op de hoogte was kenbaar waren.

- Mijne heeren, zei de majoor, dit kunnen we vaststellen: er is met de kaarten geknoeid. Maar laat Vignard ons eerst zeggen, is het niet mogelijk dat anderen te voren aan de kaarten geknoeid hebben?

- Dat is absoluut uitgesloten majoor, antwoordde kapitein Vignard. Ik heb twee of drie spellen; ik heb in 't bijzijn der anderen dit nog nieuwe spel uit het pakje gehaald, omdat de andere kaarten wat dik en stroef begonnen te worden. Ze waren duidelijk nog niet uit het pakje geweest.

- De vorige kaarten liggen daar nog? Hadden die ook de kenteekenen?

- Neen, we hebben er naar gezocht, er is met het spel waar we eerst mee gespeeld hebben niets gebeurd.

- Dus we kunnen dan aannemen dat gedurende het spel, vóórdat luitenant Batteau de kaarten weigerde verder te geven, de teekens erop gemaakt moeten zijn.

- Pardon, majoor, zeide luitenant Batteau, ik heb gezegd, dat ik gedurende het spel er voor juist meende op te merken, dat er gemerkte kaarten waren en dat ik daarom bij het geven scherp oplette.

- Goed, een spel eerder dus is de falsaris zijn werk al begonnen. Nu maar men zou zeggen, dat hij dat werk dan toch eerder bij de hand moet hebben gehad, want wie zooiets voor de eerste maal zou beproeven, het zou hem zoo gemakkelijk nog niet afgaan.

- Als de heeren aannemen, dat het merken

der kaarten niet onder het spelen gebeurd kan zijn, dan blijft er maar één over dien zij kunnen verdenken, zei kapitein Vignard, en dat ben ik. Ik alleen zou in de gelegenheid geweest zijn de kaarten van te voren te prepareeren.

- Kapitein Vignard, ik heb daarover absoluut geen oordeel uitgesproken. Handige valsche spelers zullen het, meen ik, wel kunnen. U wordt niet meer en ook niet minder verdacht dan de anderen. Wie van de heeren hebben vanavond gewonnen?

Een drietal officieren meldden zich aan, zij waren nogal fortuinlijk geweest.

- Maar daarom worden wij toch niet verdacht, oneerlijk gespeeld te hebben, vroeg een van hen doodsbleek. Men zou dan evengoed verliezers kunnen verdenken, veronderstellend, dat zij willen probeeren hun verlies weer goed te maken.

- Gij hebt gelijk, werd er geroepen, gij hebt gelijk.

De drie die den eereraad vormden zagen elkaar aan. Zij hadden nog verschillende andere vragen gedaan, maar geen enkel antwoord verschafte ook maar eenig licht in deze duistere geschiedenis. Tenslotte trokken de heeren zich terug in een andere kamer om daar te beraad-

slagen, welke beslissing zij zouden nemen. De anderen wachtten in zekere spanning.

Toen de heeren in de kamer terugkeerden, sprak de majoor.

- Mijne heeren we zijn tot de volgende conclusie gekomen: er is geen reden om een van u speciaal te verdenken van de schurkenstreek, die hier ontegenzeggelijk gepleegd is. Er valt niet uit te maken wie de schuldige is, want er zijn daarvoor geen aanwijzingen. Het verleden van niet één uwer wettigt, dat men u zou verdenken tot zoo iets in staat te zijn en daarom juist staan we hier voor een onoplosbaar raadsel. We erkennen dus dat we geen uitspraak kunnen doen, misschien, heel misschien, is dit later nog mogelijk. Terwille van de eer van ons regiment heeft de eereraad beslist, dat geen van u de vrijheid heeft, met anderen te spreken over hetgeen hier is voorgevallen. Wij verlangen daarom van u allen de belofte dat niemand, die hier niet aanwezig is, ook niet eigen kameraden uit ons regiment, van u hooren zal, wat er van avond gebeurd is. We spreken er niet over. Alleen wanneer er nieuwe feiten voor den dag mochten komen, die op deze zaak licht zouden kunnen werpen, dan is elk van u, die daarvan verneemt verplicht mij die feiten te komen meedeelen. De eereraad zal dan

een nieuwe uitspraak doen en de maatregelen nemen, die voor de eer van ons regiment worden noodig geacht.

Er ontstond een dof gemompel. Men begreep wel, dat de drie officieren ook geen wonderen konden doen en dat het hen waarlijk niet kwalijk was te nemen, dat zij den dader niet konden aanwijzen. Maar men was over de negatieve uitspraak ook niet bijster voldaan, want nu bleef als het ware ieder van hen onder verdenking staan. Er lag in zekeren zin een smet op alle zeven.

Luitenant Batteau maakte zich tot tolk der ontevredenen.

- Maar mijne heeren, zeide hij, zoolang we in die uitspraak moeten berusten kan ieder officier, ja iedere soldaat van ons leger ons wantrouwen en van elk van ons zeggen: hij is ook een van die zeven, die onder verdenking staan met valsche kaarten te kunnen omgaan. Op die wijze lijden wij allen, voor iets waaraan toch maar één van ons schuldig is.

- Dat weet ik zeer goed, antwoordde de majoor, maar dat is juist de onoplosbare moeilijkheid. Daarom de verplichting, dat ge er niet over spreekt, zoomin als wij er over spreken zullen.

- Maar zooiets lekt uit. Het zou mij niets

verwonderen, dat er nu al zijn, die bemerkt hebben dat er iets bijzonders aan de hand is dezen avond hier. Zij hebben gehoord dat u gevraagd is hier te komen, ze vermoeden een eerezaak, morgen zal men ons vragen, wat er aan de hand was en....

- En u zult zwjgen, u zult weigeren inlichtingen te geven. Zooals wij het trouwens allen zullen weigeren. Weet een van de heeren een betere oplossing?

Ook de meest ontevredenen moesten toegeven geen betere oplossing te weten en dus wel met de gegeven beslissing genoegen te moeten nemen.

- Bovendien, zei Majoor De Lauzun, wie weet hoe spoedig zich nieuwe feiten opdoen. En laat het zijn, dat zij zich opdoen na langen tijd pas, we zullen dan toch niet aarzelen den schuldige te noemen en de gevolgen aan zijn daad te verbinden, die daaruit voor hem moeten voortkomen.

De heeren gingen weg heel wat minder vroolijk dan zij gekomen waren. Kapitein Vignard bleef over met den jongen luitenant, die blijkbaar bijzonder met hem bevriend was.

- Wel, riep deze wat een vreeselijk beroerde geschiedenis is dit.
- Vooral voor mij, zei Vignard somber.

- Waarom voor jou meer dan voor ons anderen, begin je weer met dien onzin?

- Voor mij, omdat het gebeurd is op mijn kamers en omdat er zeker zijn, die in hun hart meenen, dat ik alleen de dader zijn kan, omdat ze gelooven zullen, dat de kaarten van te voren klaar gemaakt moeten zijn en ik alleen dit gedaan zou kunnen hebben.

- Nonsens, zei de ander kort, als iemand zich zoo zou durven uitlaten of op zooiets ook maar zou durven doelen, dan zou hij met mij te doen krijgen. Maar nu moet ik naar huis, ik moet er morgen al vroeg uit. Wel te rusten.

- Als je er niet tegen hebt loop ik nog een eind met je mee, ik moet nog wat frissche lucht happen, ik zou toch nog niet kunnen slapen.

- Prachtig, was het opgewekte antwoord.

En samen liepen de kapitein en zijn vriend de luitenant door de nachtelijke Parijsche straten. Veel spraken zij niet, want beider hoofd was met gedachten vervuld.

III.
De Engelschman.

Kapitein Vignard bracht niet alleen zijn vriend naar diens woning, maar hij maakte daarna nog een flinke wandeling. Hij wist dat hij toch niet zou kunnen slapen en hij had behoefte aan krachtige lichaamsbeweging. Toen hij eindelijk weer in de straat was, waar zijn kamers waren, vond hij voor zijn deur iemand staan, die daar kalm scheen te wachten.

- Wat is er van uw dienst, vroeg kapitein Vignard, het lijkt me of ge hier voor mijn woning op post staat.

- En dat deed ik ook, kapitein, luidde het opgewekte antwoord, ik wist dat u uit waart en dat u terugkomen zoudt en daar ik het risico niet wilde loopen u te missen heb ik maar besloten u hier te wachten.

- Ik ken u niet mijnheer, antwoordde Vignard en ik kan mij niet herinneren u ooit ont-

moet te hebben. Waarover wilt u mij dan op zoo'n laat uur nog spreken?

- Dat zou ik u liever op uw kamer mededeelen, het is geen geschikt onderwerp voor een gesprek in de open lucht.

- Maar uw naam?

- Mijn naam? Och ik kan u natuurlijk een naam noemen, ik ben gewoon er meerdere te dragen. Laten we zeggen dat ik Bénoist heet.

- Bénoist? Nooit van gehoord.

- De meeste menschen hebben daarvan nooit gehoord, klonk het vroolijk terug, maar dat kan voor u geen bezwaar zijn. Doch ik heb een andere aanbeveling. Ik ben een goed vriend van uw zuster.

- Mijn zuster, komt gij voor haar hier?

- Misschien, dat kan ik nog niet zeggen. Maar wees nu zoo beleefd, mij binnen te noodigen. Behalve dat de nachtlucht soms ongezond is, heb ik nog dringender reden om niet te lang hier in de open lucht met u te staan praten. Er konden eens lieden voorbij komen, die er belang in stelden, dat ik u zoo laat nog een bezoek bracht.

Kapitein Vignard aarzelde niet langer.

- Kom mee naar binnen, zeide hij, maar houd het mij ten goede, dat ik nog niet over-

tuigd ben verstandig te handelen door mij met u in te laten.

Hij opende de deur en ging zijn laten bezoeker voor, die hem zonder nog iets te zeggen volgde. Een paar minuten later zaten zij tegenover elkaar in dezelfde kamer waar eenige uren te voren zulke heftige tooneelen hadden plaatsgevonden.

Vignard bekeek zijn gast wat nauwkeuriger en de man scheen geen ongunstigen indruk op hem te maken. Hij zag er in ieder geval uit als een heer en hij scheen zich volmaakt op zijn gemak te bevinden.

- Welnu, zei Vignard, ik hoop, dat u nu wat duidelijker wilt spreken.

- Graag, luidde het antwoord; kijk eens mijnheer Vignard, ik heb vroeger uw zuster eens een belangrijken dienst bewezen. Zij zal u daarover nooit gesproken hebben, want dat kon zij niet doen, maar ik weet zeker dat gij er van op de hoogte zijt, dat zij mij grootelijks dank verschuldigd is.

- Maar mijnheer Bénoist, ik begrijp u niet, er is mij niets van bekend dat mijn zuster.....

- Niet te haastig, mijnheer, ik moet u immers eerst nog zeggen wie ik ben. Welnu, u weet dat er in het leven van uw zuster één man is, die er heel kort een rol in gespeeld

heeft. De bladen hebben zelfs beweerd, dat zij met hem verloofd zou zijn geweest, maar dat was onjuist. Welnu die man ben ik.

Vignard sprong op en keek den ander verbaasd en ongeloovig aan.

- Die man zijt gij, riep hij uit, en gij beroemt u op de rol, die ge hebt gespeeld! Maar mijnheer, ik meen, dat daarvoor heel weinig reden is.

- Zoo en waarom meent u dat.

- Dat zal ik u zeggen. Ja, ik heb uit den mond van mijn zuster gehoord, dat gij haar een grooten dienst hebt bewezen. Zij is u daarvoor dankbaar, maar dat gaf u niet het recht met haar te handelen, zooals u gedaan hebt. Dat was niet gehandeld als een gentleman.

Een oogenblik leek het er op of Bénoist boos wilde worden, het bloed steeg hem naar het hoofd, maar dadelijk beheerschte hij zich weer en antwoordde:

- Er heerscht bij u een misverstand, mijnheer Vignard, ik wil u uw woorden niet kwalijk nemen, omdat ik weet, dat ze u zijn ingegeven door uw liefde voor uw zuster. Maar vertel me waarom meent ge, dat ik uw zuster niet als een gentleman behandeld heb?

- Als zij wist, wat ik u zeggen zou, ik weet zeker dat zij zeer boos op mij zou zijn. Maar ik

voel dat het goed is, dat wij tot een verklaring komen. U hebt mijn zuster uw liefde verklaard; zij beantwoordde die. Zij heeft mij zelf dien avond toen het tusschen u beiden tot een verklaring gekomen was, geschreven. Misschien vindt u dat vreemd, maar bedenk dat zij geen andere bloedverwanten, dat zij geen werkelijke vriendin had op de wereld, alléén haar broer. Wij zijn altijd door de teederste banden verbonden geweest. Welnu, dien avond schreef zij mij een jubelenden brief, zij had het hart van een man veroverd, hij had haar zijn liefde verklaard. Zij was volkomen gelukkig. De verloving was nog niet publiek, maar dat maakte voor haar niets uit. Welnu mijnheer, de eerste oogenblikken dacht ik met haat aan dien vreemde, die voortaan meer voor mijn zuster zou zijn dan ik, haar eigen broer, de eenige die tot dan een plaats in haar hart had ingenomen. Maar natuurlijk hield ik mij zelf voor, dat dit dwaas en egoïstisch was en ik ging mij verheugen over het geluk dat zij had gevonden. Ik wist hoevelen haar het hof hadden gemaakt, ik wist hoe weinig zij voor hun vleierijen en hun hofmakerijen vatbaar geweest was, ik was overtuigd dat wie haar hart veroverd had, werkelijk een man moet zijn harer waardig.

Vignard zweeg eenige oogenblikken.

- Ga verder, zeide Bénoist.

- Wat zal ik verder gaan, ik kende u niet, ik had uw naam niet gehoord, maar ik vertrouwde u volkomen, een man waarover mijn zuster schreef, zooals zij over u deed, moest als een rots zijn. En wat is er van geworden, hoe kort heeft het geduurd! Mijn zuster heeft mij nooit verteld wat er gebeurd is, doch eenige weken later was er een breuk ontstaan tusschen u beiden. Maar ik weet, dat niet zij aan uw verloving een einde gemaakt kan hebben, zij heeft niet lief met een liefde die weder uitdooft, ik weet zij zal nimmer iemand anders liefhebben. Welnu, mocht gij dan, om welke reden ook, haar hart breken, was uw liefde dan slechts een stroovuur geweest, een gril? Maar als dat zoo is, dan hebt gij zwaar aan mijn zuster misdaan. En ik bid u, beroem er u dan niet op, dat gij door haar welken dienst ook te bewijzen haar aan u verplicht hebt, gij hebt oneindig meer aan haar misdaan.

Bénoist had geluisterd, het hoofd gebogen, als in diepe smart verzonken. Maar nu hief hij het hoofd op en zag Vignard vast in de oogen.

- Ik ben u dankbaar, zeide hij dat gij zoo duidelijk gesproken hebt. Als er iemand leed heeft over hetgeen er gebeurd is, dan ben ik dat wel. Maar luister, er waren omstandighe-

den machtiger dan onze liefde. Vignard haalde de schouders op.

- Men zegt, zeide hij als tot zich zelf, dat de man die mijn zuster liefhad een Engelschman is van hoogen adel en dat het de adeltrots is van hem of wellicht van zijn familie, die het beletsel vormde, dat hij met een actrice zou trouwen, zij mocht dan van nog zoo onbesproken gedrag zijn. Ik wil adeltrots niet misprijzen, ik kan die tot op zekere hoogte waardeeren, maar dan had de man, die de liefde van mijn zuster veroverde daaraan vóór dien tijd moeten denken.

Bénoist haalde diep adem.

- Ik dank u nogmaals, dat gij zoo openhartig met mij gesproken hebt, maar ik verzeker u dat ik niet de fout begaan heb, die gij meent. Er is iets anders dat ik u niet noemen kan. En ik heb altijd nog uw zuster lief, ik zal haar blijven liefhebben, ik zou niets vuriger willen, dan dat zij gelukkig werd. Maar laten we thans hierover niet meer praten. Ik kan u geen verklaring geven, maar ik hoop dat gij mij niet voor een schurk zult aanzien.

- Neen, antwoordde Vignard, ik weet nu, dat gij dit niet zijt en ik ben er blij om. Maar waart gij hierheen gekomen om tot deze verklaring tusschen ons te komen?

Bénoist ging wat makkelijker in zijn stoel zitten.

- Neen, zeide hij op geheel anderen toon nu, ik was daarvoor niet gekomen al is het goed geweest, dat wij hierover eerst gesproken hebben. Gij zijt in moeilijkheden niet waar?

Kapitein Vignard keek verwonderd op.

- Ik in moeilijkheden? Wat bedoelt ge?

- Hm, Ik weet alleen maar dat gij u in moeilijkheden bevindt, ik wilde u vragen welke. Neen, neen, schudt nu niet het hoofd, ontkennen zou niet baten.

- Mijnheer Bénoist, ik ben werkelijk verbaasd. Ik wil er niet om liegen, ik ben in moeilijkheden inderdaad, maar ten eerste begrijp ik niet, hoe het in 's hemelsnaam mogelijk is, dat u daarvan iets ter oore kan gekomen zijn. Die moeilijkheden dateeren pas van hedenavond. Bénoist keek hem aan en vroeg:

- Is het werkelijk? Hoe moet ik dat begrijpen. Zijn die moeilijkheden pas hedenavond ontstaan of zijn ze pas hedenavond tot uw kennis gekomen.

- Ze zijn hedenavond pas ontstaan.

- O, maar dat is hoogst interessant, riep Bénoist.

- Ik begrijp u niet mijnheer.

- Neen, dat spreekt vanzelf. Vertel me alsjeblief wat er gebeuurd is.

- Het spijt me, maar ik kan dat niet doen.

- Omdat u mij niet vertrouwt?

- Neen, daarom is het niet, maar degenen, die er in betrokken waren hebben allen hun eerewoord moeten geven dat zij er geen ruchtbaarheid aan zullen geven, dat zij er met niemand over mogen spreken.

- Inderdaad? heeft de eereraad dat beslist?

- Mijnheer Bénoist, riep Vignard met iets angstigs in zijn stem, ik zou u bijna wonderbare gaven moeten gaan toeschrijven, wat duivel, hoe weet u, dat hier iets gebeurd is, hoe weet u van een eereraad. En zeg mij nu ronduit wat komt u hier doen?

- Ik ben gewaarschuwd, dat u in moeilijkheden verkeert en ik ben hier gekomen om u mijn hulp aan te bieden.

- Maar wie heeft u gewaarschuwd? En waarom zoudt gij mij helpen.

- Er is nog veel gewichtiger vraag, ant woordde Bénoist, namelijk deze:

Wanneer ben ik gewaarschuwd? Want dit is het merkwaardige, dat ik gisteren gewaarschuwd ben voor moeilijkheden, die naar gij mij verteld hebt eerst vandaag zijn ontstaan.

- Inderdaad, dat is het meest idiote van het geval. Geef me toch de verklaring.

- Ik zou u gaarne willen helpen, zeide Bénoist, zonder op dien laatsten uitroep acht te slaan. Maar daarvoor zou het noodig zijn, dat u mij precies mededeelde wat er gebeurd is. Naar ik nu gehoord heb is dat echter onmogelijk, omdat gij uw woord hebt moeten geven, niet over het voorgevallene te spreken. Ja dan wordt het lastig.

- Maar ge hebt me nog niet gezegd, wie u gewaarschuwd heeft?

- Dat zou ik u ook niet kunnen zeggen, omdat ik dat zelf niet weet, het was een anonieme waarschuwing, dat u en uw zuster gevaren bedreigden.

- Hm, zei Vignard, als die waarschuwing ernstig was, dan kan degene die de waarschuwing deed toch onmogelijk het oog gehad hebben op wat hier vanavond voorviel. En daar behoeven we niet over te praten, want hoe goed ingelicht uw waarschuwer ook geweest is, hij kan toch niet in de toekomst zien en dat zou hij moeten kunnen om gisteren al te doelen, op hetgeen hier van avond is voorgevallen.

- En toch, zeide Bénoist, en toch geloof ik dat er verband bestaat.

- Maar wat vreest ge dan?

- Ik weet het nog niet, het is een duistere geschiedenis, maar er dreigt gevaar en ik zou u willen smeeken, als dat gevaar zich op de een of andere wijze manifesteert, dat u mij dan daarvan mededeeling doet. Kijk eens, het is niet om u te beschermen, dat ik dit zeg, maar terwille van uw zuster, ik vrees gevaar voor haar.

- Kom, zeide Vignard, ik denk dat ge spoken ziet. En in ieder geval, wat hier vanavond voorgevallen is, daar kan, zelfs in verwijderd verband, mijn zuster nooit iets mee te maken hebben, daar kan geen gevaar uit voortvloeien, dat haar zou bedreigen.

- Wie weet, antwoordde Bénoist.

Toen stond hij op om heen te gaan, want hij wist dat Vignard niet spreken mocht, geen inlichtingen kon geven en zelf scheen hij dan ook niet geneigd nog verder te spreken over dat wat hij misschien meende, dat Vignard of zijn zuster kon bedreigen.

IV.

Mijnheer Glenmore logeerde in een der voornaamste hotels van Parijs en hij had daar zeer dure appartementen betrokken. De rijke Engelschman werd dan ook op zijn wenken bediend, wat nog bevorderd werd doordat hij ook met zijn fooien zeer royaal was. Op den morgen volgend op den avond, dat Bénoist zoo laat een bezoek gebracht had aan kapitein Vignard, werd Glenmore, toen hij nog in zijn bed lag bezoek aangekondigd van een heer, die hem dringend verlangde te spreken.

- Zeg maar, zei Glenmore aan den bediende, dat ik nog geen bezoek ontvangen kan.

Hij had eerst een blik op het kaartje geworpen, dat de bediende hem had gebracht, maar de naam, die er stond zeide hem blijkbaar niets.

- Ik heb mijnheer al gezegd, dat zoo vroeg geen bezoeker bij u werd toegelaten, antwoordde de bediende, maar de heer zegt, dat hij u spreken moet voor een hoogst gewichtige zaak,

die geen uitstel lijden kan en dat hij dan wel zal wachten.

- Goed, laat hem dan maar in de kleine salon en zeg hem, dat ik over een kwartier bij hem ben.

Een kwartier later had Glenmore zijn toilet voltooid en begaf zich naar de kleine salon om den vroegen bezoeker te woord te staan.

Toen hij binnentrad was hij aangenaam verrast, en hij trad verheugd op den bezoeker toe.

- Wel, riep hij, zijt gij het, ik had er geen idee van, dat ik jou hier zoo vroeg al verwachten kon. En je kaartje zei mij ook niets.

- Och, kaartjes heb ik in diverse soorten. Als het nuttig lijkt heet ik iederen dag anders. Dat is altijd goed, nietwaar?

- Ge hebt gelijk, Emile, zeide Glenmore glimlachend.

- Hm, ja Emile heet ik ook, al heeft die naam voor mij geen bijzonder prettigen klank. Want toen ik Emile heette heb ik mij op de meest frappante wijze laten verslaan door mijn grooten tegenstander.

Het gelaat van Glenmore betrok.

- Ja, zeide hij, hij heeft ons daar leelijk roet in het eten gegooid, daar in België. Maar het was alsof ik er een voorgevoel van had.

- En we hadden hem zoo heerlijk te pak-

ken, hij had zich werkelijk bij den neus laten nemen, hij was gevangen, hij was ten doode gewijd en waarachtig de kerel wist zich nog te redden![1)]

- Gij wilt u op hem wreken, niet waar?

- Och, wreken is het woord niet. Weet u, ik kan hem er onmogelijk om haten, het was werkelijk schitterend. Maar natuurlijk haak ik er naar revanche te nemen. Hij moet ons niet weer bij den neus kunnen nemen.

- Goed, ge zult in de gelegenheid zijn. Ik zal u de kans geven hem die streek betaald te zetten. Maar ditmaal wil ik zelf de leiding hebben, ik heb de val opgezet waarin wij hem vangen zullen.

- O, maar dat is zoo zeker nog niet. Zelfs als hij in de val zit heeft men hem nog niet.

- Mijn waarde luister eens; waarom is hij ons den vorigen keer ontsnapt? Om de eenvoudige reden, dat de menschen in onzen dienst zeker van goeden wil waren, maar van te weinig intellect blijk gaven. Neen, ik bedoel er u niet mee, maar u moet begrijpen, dat ik thans zelf de strik zet en zelf het touw zal toehalen als hij er zich in gestoken heeft. Maar vertel me of ge gedaan gekregen hebt wat ik graag gebeuren zag.

1) Leest ‘Bij den 12den Klokslag’.

- Ja, dat heb ik gedaan gekregen, hoewel ik niet begrijp wat dit spel ons voor voordeel brengen kan. Gisterenavond zijn een zestal officieren bij kapitein Vignard op zijn kamer geweest. Zij hebben vrij grof gespeeld en op een gegeven oogenblik is men tot de ontstellende ontdekking gekomen, dat er met gemerkte kaarten gespeeld werd.

- Daar is ruzie over ontstaan en Vignard is gecompromitteerd?

- Ja, dat is hij ook, maar eigenlijk zijn alle aanwezigen dat eenigszins, want ieder, die met de kaarten gespeeld heeft kan de kaarten gemerkt hebben. Maar de schijn is natuurlijk wel het sterkst tegen den eigenaar der kaarten.

- Prachtig, riep Glenmore, dat is dan al heel mooi in orde gekomen.

- Als het niet te veel gevraagd is zou ik willen weten wat u met dit alles voor hebt.

- Ik wil het u wel uitleggen, antwoordde Glenmore met een voldaan lachje.

- Ik beken dat ik er zeer nieuwsgierig naar ben.

- Luister dan, mijn plan is nog al breed van opzet en het zit goed in elkaar. Ik heb de zaak wel overwogen en ben, naar ik meen, zeer logisch te werk gegaan. Ik heb zoo geredeneerd: de man met wien wij te doen hebben is

een zeer looze vos, hij zal zich nu juist niet zoo heel gemakkelijk laten vatten.

- Neen, dat zal hij waarachtig niet.

- Nietwaar, u is daar ook van overtuigd, hij is moedig, maar hij is vooral bijzonder slim en al lijkt hij buitengewoon roekeloos, toch is hij ook weer bijzonder voorzichtig. Maar hij heeft een zwakke plek in zijn wapenrusting.

- Zoo? En welke is die zwakke plek, meent u?

- Die zwakke plek, antwoordde Glenmore met een hatelijk lachje is de liefde. Ja, ik heb sedert ik onze groote tegenstander ken natuurlijk zijn verleden laten nagaan. En hij heeft zich in en na den oorlog steeds onderscheiden door zijn weloverlegde en goedberaden ondernemingen. Hij heeft eigenlijk maar één keer zich heel dom gedragen en de oorzaak daarvan was zijn liefde voor een Fransche tooneelspeelster juffrouw Vignard.

- Maar hij heeft met haar gebroken, meen ik?

- Ja zeker, maar hij is nog even dom en dwaas verliefd op haar als te voren en om haar zal hij zeker opnieuw domme streken doen als hij zich verbeeldt, dat dit noodig is.

- Het is mogelijk, maar wat hebben wij daaraan.

- Luister, die juffrouw Vignard is in onze macht. Zij heeft vroeger eens voor onzen geheimen dienst gewerkt en niets moet zij zoozeer vreezen dan dat dit bekend worden zou. Wij kunnen haar wanhopig compromitteeren en dat bindt haar aan ons. Om zich zelf te redden moet zij doen wat ik van haar verlang.

- En gij meent, dat zij ons zal helpen dien geheimzinnigen Engelschman ten val te brengen?

- Ja, dat zal zij, ze heeft geen andere keuze om zich zelf en haar broer van wien ze zielsveel houdt te redden.

- Maar als gij haar al dwingen kunt ons te helpen, hoe meent gij dat zij ons kan helpen?

- Ik wil u thans mijn plan nog niet onthullen, maar ik verzeker u, dat zij hem in onze macht zal brengen. Door haar zullen wij hem overwinnen zooals Samson eens door een vrouw aan de Philistijnen werd overgeleverd.

Glenmore glimlachte voldaan, hij scheen aan het succes niet te twijfelen. Maar de ander scheen minder vast van het welslagen overtuigd, hij twijfelde nog. En hij meende Glenmore te moeten waarschuwen.

- Heusch, zeide hij, ik vrees dat u de moeilijkheden te licht inziet. Meen toch niet, dat die man met open oogen in zijn verderf

loopen zal, hij die reeds zoo dikwijls zich zelf uit de grootste moeilijkheden redde.

- O, ik ben volkomen overtuigd dat hij niet iemand is die gemakkelijk overwonnen wordt, maar nooit tevoren is met zooveel zorg en overleg een val voor hem opgezet. En ik wil niet, dat hij gedood zou worden. Sedert wij weten wie hij is, lijkt het voor ons van het grootste belang, dat hij levend in onze macht komt, dat wij hem als spion in handen krijgen.

- Maar wij zijn hier in Parijs.

- Ik weet het, doch hij zal op ons grondgebied als spion gevangen genomen worden.

- En gij wilt hem daarvoor over de grens lokken?

- Ja, daarvoor heb ik de hulp van de vrouw noodig, die hij liefheeft. Ha, het zal een heele triomf voor ons zijn, als we dien man als spion inrekenen kunnen. En het zal wel furore maken in de wereld, als men zal vernemen, dat een edelman, en welk een edelman, optreedt in ons land als spion.

- Ja, dat zou wat waard zijn, maar ik geloof niet dat hij zich in ons land wagen zou en dan zóó, dat wij bewijzen tegen hem hebben.

- Hij zal komen, twijfel er niet aan, hij zal komen!

En het zal een Europeesch schandaal wor-

den, dat deze edelman, verwant aan een regeerend vorstenhuis, te samen met een Fransche tooneelspeelster naar ons land komt om daar te spionneeren.

- Dus of zij u helpt of niet helpt, zij zal toch in elk geval slachtoffer worden?

- Bah, antwoordde Glenmore, waar het om zulke groote zaken gaat, wat komt het lot van zoo eene er dan op aan? En het is om haar niet te doen, ik heb haar de papieren beloofd, die haar broeder in het verderf zouden kunnen storten. Zij zal onze plannen dienen, is het niet om zich zelf dan om hem.

- Maar meent ge het zoo te kunnen aanleggen, dat de man, om wien het u te doen is, niet bemerken zal, dat zij naar een ander land gaat om hem daarheen te lokken.

- Al zal hij het bemerken, hij zal haar daarom niet in den steek laten, als hij weet, dat gevaar haar dreigt. Juist daarom, daarom hebben we haar hulp noodig, omdat zijn liefde voor haar hem dwaas en onvoorzichtig maakt.

V.
De stem.

De beroemde actrice staarde peinzend voor zich heen. Blijkbaar zag zij niet, wat er om haar heen gebeurde en waren haar gedachten op een geheel andere plaats. Het was haar gelukt onbemerkt, naar zij meende, zich terug te trekken hier in dit hoekje van den wintertuin, een oogenblik buiten het steeds drukker wordende geroezemoes, dat er heerschte in de salons waar de Minister van Schoone Kunsten zijn talrijke gasten ontving.

Zij had zooeven met Zijne Exellentie gesproken en deze had belangstellend geinformeerd, wat er was van de geruchten, die er gingen, dat zij een buitenlandsche kunstreis maken zou.

- Er zijn besprekingen in die richting gevoerd, Exellentie, had zij geantwoord, maar er is nog niets beslist.

- Welnu, zeide de minister op beminnelij-

ken toon, als Parijzenaar zou ik zeggen, ga niet, mejuffrouw Vignard, beroof ons niet gedurende weken, misschien wel maanden van de genietingen uwer groote en machtige kunst. Ja, zoo moet ik als Parijzenaar spreken. Maar dat is een egoïstisch standpunt. En daarom, ik ben ook minister, daarom moet ik ook anders spreken. Het kan slechts goed zijn voor den Franschen naam en den Franschen roem in het buitenland, als onze groote kunstenaars ook daar zich doen hooren. Dat geeft rijke vruchten én voor de kunst, die toch eigenlijk internationaal is, én voor de betere verstandhouding tusschen de volkeren. Daarom zeg ik u, als men u in buitenlandsche hoofdsteden zien en hooren wil, ga. Gij zult er een propagandiste voor onze schoone taal, voor onze kunst zijn. Gij zult als het ware een zending vervullen, die wij u volkomen gaarne toevertrouwen.

De woorden van den minister getuigden van groote welwillendheid en de actrice wist, dat ze morgen in de bladen zouden staan. Zij wist, dat niemand er ook maar eenige duistere bedoeling achter zoeken zou, indien zij de reis maakte. Zij werd van officieele zijde al letterlijk aangemoedigd te gaan. En toch, toch, o als men eens vermoeden kon, dat zij gedwon-

gen werd en door wie? Zij wist, dat zij de belangen zou dienen van de vijanden van haar land, al was het haar niet duidelijk op welke wijze dit zou geschieden. En, och arme, dan kwam daar een eigen lid van de regeering haar aanmoedigen om te gaan. Waarom had zij de kracht niet hem te zeggen, dat hij haar terughouden moest, waarom durfde zij hem niet te onthullen, wàt er achter deze uitnoodiging naar het buitenland te komen verscholen was. Maar neen, dat kon zij niet doen. Het zou zelfs de vraag zijn als zij sprak, of men haar wel gelooven zou. Want zij wist immers volstrekt niet wat haar vijanden eigenlijk wilden. Zij zuchtte diep, zij voelde zich in draden verward, die haar al nauwer omstrikten en waaruit zij zich niet zou kunnen loswerken.

- Wat zucht gij, hoorde zij opeens een zachte stem achter zich, voelt gij u nu reeds als een vlieg in het web.

Op het hooren van die stem, zeer zacht, maar duidelijk voor haar verstaanbaar, sidderde juffrouw Vignard. Een oogenblik bleef zij als verlamd zitten.

- Wat ik u bidden mag, zeide de zachte stem weer, blijf daar zitten, keer u niet om naar mij, ik zit hier in een heerlijk verscholen

hoekje. En ik wil niet dat anderen mij hier bemerken.

- Is het voor u een waag hier te te komen?

- Neen, men zal hier geen stroobreed in den weg leggen, maar er zijn hier lieden die ons niet in gesprek mogen zien.

- Wat hebt u me te zeggen?

- Ik wil u eerst iets vragen. Wat is u beloofd, als gij die buitenlandsche kunstreis onderneemt?

- De veiligheid en de eer van mijn broeder. Maar ik kan u dat niet hier vertellen, ginder komen anderen aan.

- Neem de voorwaarden aan.

Het gefluisterde gesprek was hiermede afgeloopen, want op dit oogenblik naderde iemand het hoekje waar de actrice gezeten was, te midden der palmen. Het was een groote slanke gestalte, die zich boog voor de dame.

- Maar schoone dame, vervelen u de gesprekken der gewone stervelingen aldus, dat gij hierheen vlucht in de eenzaamheid om hun banale opmerkingen te ontgaan. Of heeft u hier ontboden de gelukkige, dien gij alleen uw bijzijn gunt.

- Mijnheer, antwoordde de actrice, u is ongetwijfeld aan mij voorgesteld, maar ik herin-

ner mij uw naam niet. Duid dit mij niet ten kwade, zeg mij uw naam.

- Al had gij dien vergeten, ik zou er niet boos om mogen zijn, luidde het antwoord, welk recht zou ik kunnen laten gelden om te meenen, dat u verplicht zoudt zijn u mijner te herinneren. Maar ik ben hedenavond niet aan u voorgesteld, doch ik zocht naar u.

- Gij zocht naar mij. Met welk doel?

- Kijk eens juffrouw Vignard dat wil ik u gaarne uitleggen, ik ben voor zoolang u in het buitenland zult vertoeven aan uw dienst toegevoegd. Klinkt het niet alsof u een prinses waart. Enfin laten wij het zoo beschouwen; ik behoor dan tot de hofhouding. Belast met de persoonlijke veiligheid van uwe Hoogheid.

De actrice wilde opstaan.

- U spot met mij, zeide zij verontwaardigd.

Maar hij hief sussend zijn hand op en zeide op een toon waarin zekere bonhomie klonk:

- Werkelijk juffrouw Vignard, ik heb daartoe geen reden en ik zou dat ook niet willen. Als mijn woorden u dien indruk hebben gegeven vraag ik u wel excuus, ik had de bedoeling niet. Veroorloof mij u te zeggen, wat ik bedoeld heb. U gaat eenige gastvoorstellingen geven nietwaar, er zijn personen, die dat bij-

zonder op prijs stellen. Of het beweegredenen zijn aan de kunst ontleend of andere, die hen voor dit plan interesseeren, dat laat ik geheel daar. Maar mij is opgedragen als u zich verbonden hebt, van af dat oogenblik voor uw veiligheid te zorgen.

- Men meent, dat ik bijzondere bescherming noodig heb?

- Wie weet. Misschien meent men, dat er anderen zouden kunnen zijn, die het goed konden vinden uw reis naar en uw optreden in het buitenland te verhinderen. Enfin, wat daar van zij, het is mijn taak u te beschermen.

- Te bewaken, te bespieden, meent ge.

- Laten we over een woord geen verschil maken, juffrouw Vignard. Het feit is nu een maal, als ik het wel begrepen heb, dat u onder bepaalde voorwaarden een reis gaat maken om in eenige buitenlandsche steden gastrollen te vervullen. Om daarmee uw doel te bereiken, moet u zekere voorwaarden vervullen en degene met wien u de afspraak gemaakt hebt, draagt mij op in uw nabijheid te blijven, opdat aan de voorwaarden van beide kanten worde voldaan. Voor de rest heb ik met alles niets te maken en ik geloof niet dat wij daarom als vijanden tegenover elkaar behoeven te staan. Ik zal natuurlijk mijn plicht doen,

maar het zal mij heusch niet in de gedachte komen, u op welke manier ook, onnoodig onaangenaam te zijn. Misschien is mijn werk u minder sympathiek, maar ik verzeker u, dat ik voor het overige een gentleman ben.

Mademoiselle Vignard stond op.

- Mag ik u naar de salons terug leiden, vroeg de ander.

Zij knikte en zeide: Maar ik ken uw naam nog niet.

- Mijn naam? Ja, dat is waar ook, wel men noemt mij Emile.

- Welnu, monsieur Emile, laat ons dan teruggaan. Ik hoop, dat we niet elkaar tot verdriet mogen zijn.

Emile lachte vroolijk.

- O, neen, zeide hij er is geen enkele reden om dat te vreezen.

Twee partijen hebben een contract gesloten, ik zie alleen toe, dat de voorwaarden vervuld worden. En als ik op de een of andere wijze uw persoonlijk belang kan dienen zal ik dat gaarne doen.

VI.
Zusterliefde.

Kapitein Vignard had al eenigen tijd op zijn zuster gewacht. Zij had hem verzocht om elf uur haar op haar kamers te komen bezoeken. Zij zou dan terug zijn van het avondfeest, dat de Minister van Schoone Kunsten een groot aantal genoodigden gaf en waar zij ook genoodigd was. Vignard keek nu en dan ontevreden op de klok, want het had al twaalf geslagen en nog was zijn zuster niet teruggekomen.

Maar ten laatste hoorde hij dan toch een auto stilhouden en spoedig daarna trad zij de kamer binnen.

Zij legde snel haar mantel en hoed af, terwijl zij zeide:

- Ik vreesde Bernard, dat gij ongeduldig geworden zoudt zijn en weer zoudt zijn weggegaan.

- Nu, antwoordde hij, ongeduldig ben ik

zeker geworden, ik wacht al een half uur, maar ik heb begrepen, dat gij mij spreken wilt over iets van gewicht. En daarom ben ik gebleven.

- Dat is goed. Ja, we moeten eens ernstig praten, mijn jongen. Ik heb gehoord, dat ge in moeilijkheden zijt.

- O, is het daarover? Nu, maak u maar niet ongerust. Het gerucht zal wel overdreven zijn.

- Kaarten, nietwaar?

- Ja, maar niet op de manier, zooals gij denkelijk meent. Ik heb u vroeger beloofd, dat ik zou zorgen, nooit meer veel geld te wagen, nooit meer eereschulden te maken en dat heb ik sindsdien dan ook niet gedaan.

- Maar wat is er dan gebeurd?

- Och, het is niets wat mij persoonlijk in moeilijkheden gebracht heeft. Er is op een kaartavond iets gebeurd, dat onaangenaam is voor alle aanwezigen in vrijwel gelijke mate. En er is besloten, dat de buitenwereld er niets van zal vernemen, zoo min mogelijk althans. Want er schijnt toch al meer dan genoeg van uitgelekt te zijn, zonderling genoeg, daar de betrokkenen allen hun woord hebben gegeven, dat er niet over gesproken zou worden. In elk geval ik kan je niet zeggen wat er ge-

beurd is. Maar ik kan je gerust stellen, het is niet wat ge misschien gevreesd hebt en de quaestie zal wel van zelf doodbloeden. Was het hierover alleen dat ge me spreken wildet?

- Neen, het staat in verband met een andere zaak. Ik heb je een bekentenis te doen, Bernard.

Hij lachte.

- Wat zeg je dat plechtig, beste zus. Een bekentenis, het lijkt of ge een misdaad begaan hebt.

- Ik heb een misdaad begaan, antwoordde zij.

- Kom dwaasheid, gebruik zulke groote woorden niet. Ge kunt onvoorzichtig geweest zijn, maar dat gij een misdaad begaan zoudt hebben, dat is een onmogelijkheid.

- Helaas, gij moogt dit meenen, het is omdat gij mij ziet met de oogen van een lieve broer. Maar ik herhaal u ik heb een misdaad begaan.

Zij zeide dit zoo ernstig, dat haar broeder door een groote angst werd aangegrepen.

- Om Godswil, riep hij, vertel me wat er gebeurd is.

- Luister, antwoordde zij. Het was toen gij in moeilijkheden waart. Het was, toen gij

met jeugdige dwaasheid u aan het spel hadt overgegeven en eereschulden had gemaakt, die gij op een bepaalden datum moest voldoen. Lukte dat niet, dan zou uw militaire loopbaan een einde nemen. Toen zijt gij bij mij gekomen. Ik was nog zoolang niet aan het tooneel, ik verdiende nog geen groote sommen. Maar tot wie anders dan tot mij, uw zuster, zoudt gij u hebben kunnen wenden.

- Gij hebt mij gered, waarom haalt gij deze geschiedenis hierbij op?

- Ik heb u gered nietwaar, anders zou uw loopbaan vernietigd zijn, maar gij hebt niet geweten ten koste van welk offer ik u toen heb gered.

- Ten koste van wat, gij wilt toch niet zeggen, dat gij om mij, toen een misdaad gepleegd hebt, riep kapitein Vignard uit.

- Ik heb toen om u te redden een misdaad begaan. En welk een misdaad! Ik heb, ik heb spionnendienst tegen ons vaderland verricht om het geld in handen te krijgen, dat er noodig was om jou te redden.

- Spionnendienst, gij, kreet Vignard, en met dat judasgeld zijn mijn schulden betaald. O, neen, zeg dat het niet waar is, zeg dat het niet waar is.

Hij zonk als vernietigd op een stoel neer en sloeg de handen voor de oogen. Wat hij vernomen had was verschrikkelijker dan iets, wat hij zou hebben kunnen bedenken.

- Mijn God, riep hij tenlaatste uit, ik ben eerloos, eerloos.
- Niet gij, maar ik, zeide zijn zuster, gij hebt er immers niets van geweten.
- Gij zijt niet de meest schuldige, antwoordde hij met weeke stem.

Ik heb u tot dien noodlottigen stap gebracht. Ik had schulden gemaakt en het was nog erger dan gij zelfs toen geweten hebt. Ik had niet alleen eereschulden gemaakt, die ik niet betalen kon, maar ik had in mijn duivelsche speelwoede zelfs geld gebruikt, dat ik van mijn kameraden onder mijn berusting had. Als ik toen niet in de gelegenheid was gesteld te betalen, zou ik openlijk als een dief zijn nagewezen. Gij hebt mij gered, gered tenkoste van een andere, een veel ergere daad nog maar ik was de schuld, dat gij tot dat verschrikkelijke uw toevlucht hebt genomen. Gij hebt het gedaan, maar gedaan voor mij, gij zijt ertoe gekomen, alleen door mijn toedoen, ik ben erger schuldig dan gij.

Langen tijd bleef het stil in de kamer. Ten laatste vroeg Vignard:

- Zeg mij thans, waarom gij mij nu dit hebt meegedeeld. Oh, ik behoef dat niet te vragen, het moet zijn dat thans het gevaar dreigt voor ontdekking.

- Ik zou u nooit deze smart aangedaan hebben, Bernard, als ik niet meende, niet te mogen handelen buiten uw medeweten De schurken, die toen van mijn zwakheid gebruik gemaakt hebben, willen nu gebruik maken van de omstandigheid, dat ik daardoor in hun macht gekomen ben. Vignard sprong op.

- Wat er ook van komen moge, riep hij, het is natuurlijk uitgesloten, dat gij opnieuw tot iets dergelijks zoudt komen. Al zouden wij beiden als landverraders veroordeeld worden, wij mogen er zelfs niet over denken, dit te willen verhinderen door opnieuw ons tot zoo iets misdadigs te leenen.

Zijn zuster knikte.

- O, zeide zij, geloof niet, dat ik u zou willen voorstellen ons te redden door als spionnen voor de vijanden van ons land op te treden. Maar dat eischt men niet van mij, Bernard. Men heeft bewijzen in handen, dat ik mij vroeger voor hun werk geleend heb. Zij kunnen daarmee u en mij ongelukkig maken, maar zij willen die papieren aan mij uitleve-

ren zoodat daarmee alle gevaar voorbij zou zijn, alle macht over ons zou ophouden.

- Tot welk een prijs willen zij dat dan?

- Dat is het merkwaardige: men eischt daarvoor alleen, dat ik naar het buitenland zal gaan om daar op te treden.

- En daar natuurlijk de geheimen uit te leveren van onze weermacht, waar onze tegenstanders zooveel belang in stellen?

- Neen, al zou ik dat willen, hoe zou ik hen daarin terwille kunnen zijn? Maar er zit een ander boos plan achter. En hoewel het niet zoo met ronde woorden gezegd is, begrijp ik wat zij willen. Zij willen door mij iemand anders in de val lokken.

- Als ik u goed begrijp, zult gij dan al niet landsgeheimen te verraden hebben, maar wil men met uw hulp iemand in z'n macht krijgen aan wie men een nuttiger werktuig heeft. Maar dat zou minstens even gemeen zijn, als gij u daartoe zoudt leenen.

- Dus gij wilt niet, dat ik daarin zou toestemmen, ook niet als het de eenige weg is, om uzelf en mij van den ondergang te redden?

- Neen, ook dan niet! Maar bovendien, ik geloof nog niet, dat zij er zoo gemakkelijk toe zouden overgaan hun bedreigingen te volvoe-

ren, want zij zouden daarmee zeker ons onmogelijk maken, maar het zou toch ook gevolgen hebben voor hen.

- Luister Bernard, wij mogen elkaar daaromtrent niets wijs maken. Iemand heeft mij gezegd, dat het niet eens noodig is, dat men alles van vroeger bekend maakt. Hij zeide, dat het voldoende was als in uw tegenwoordig regiment bekend werd, dat gij vroeger met het spel u in groote moeilijkheden gebracht hebt, en dat anderen uw eereschulden hebben betaald. Men zou dan uw spelhartstocht van toen in verband brengen met wat op uw kamer pas gebeurd is. En niemand zou er dan nog aan twijfelen, dat gij, voor hetgeen daar gebeurd is, aansprakelijk gesteld moest worden. Dat zonder meer zou reeds uw positie onhoudbaar maken.

Kapitein Vignard boog het hoofd. Hij kon niet ontkennen, dat er waarheid stak in deze woorden. De schijn voor de vervalsching der kaarten viel toch al meer op hem dan op de anderen. Als men in deze omstandigheid te weten kwam, dat hij zich al eens aan den hartstocht van het spel te buitengegaan was, dan zou men hem, ook al kon niets bewezen worden, toch wel aanmerken als de vervalscher.

- En toch, zeide hij, we mogen niet opnieuw gemeene zaak maken met de vijanden van ons vaderland. We moeten dan maar boeten, ik voor mijn ellendige speelzucht, gij voor uw onvoorzichtigheid. Het spijt me zoo vreeselijk voor u.

- Ik ben schuldiger dan gij.

- Neen, dat is niet waar, gij zoudt in uw onervarenheid van toen, nooit tot zooiets gekomen kunnen zijn, indien mijn misdadige speelzucht en roekeloosheid mij niet in dien toestand gebracht hadden, die u tot dat verkeerde deed komen.

- Het is zoo verschrikkelijk, zuchtte zij, dat er aan je loopbaan in het leger op zoo vreeselijke wijze een eind zou komen. En toch, toch... ik ben er blij om Bernard, dat gij niet gered wilt worden op die wijze. Maar ik heb al beloofd, dat ik doen zou wat men van mij verlangt.

Kapitein Vignard sprong op en keek zijn zuster verbaasd aan.

- Dat kunt ge niet meenen, zei hij. In elk geval gij moogt het niet doen.

Zijn zuster echter antwoordde:

- Ik zal u zeggen, waarom ik het beloofd heb. Het is, omdat ik de overtuiging heb, dat zij toch hun doel niet bereiken zullen. En ik zal

u zeggen waarom. Neen, val me nu niet in de rede, laat me eerst uitpraten. De man, dien zij ten onder willen brengen is de man, dien ik liefheb, maar dien ik niet waardig ben, de man, die er voor gezorgd heeft, toen ik dat verraad pleegde, dat onze vijanden toch hun doel niet bereikten. Ik heb toen geleverd wat zij verlangden, maar vóór zij daarvan gebruik konden maken, heeft hij hen die papieren weer afhandig gemaakt en het is ook daarom denk ik, dat zij zich op hem willen wreken. Maar hij schijnt al van hun plan geheel op de hoogte en hij heeft mij gezegd, dat ik op hun voorstel moet ingaan.

- En gij wilt dit doen?

- Ik durf niet tegen zijn verzoek in te gaan en ik heb nu eenmaal een onbeperkt vertrouwen in hem. Hoe hij weten kan wat zij willen, dat begrijp ik volstrekt niet, maar hij schijnt hen niet te vreezen. O, als gij hem zoudt kennen, ik weet zeker dat gij ook vertrouwen in hem zoudt hebben.

- Ik ken hem, antwoordde Vignard.

- Gij kent hem, riep zijn zuster ongeloovig. Maar waar hebt gij hem dan ontmoet.

- Hij is bij mij geweest en ja, hij schijnt wonderlijk goed van alles op de hoogte te zijn. Maar waar hebt gij hem gezien?

- Ik heb hem niet gezien, luidde het antwoord, maar ik heb hem gehoord.

En op de zeer verwonderde vraag van haar broer wat zij bedoelde, antwoordde zij door hem te vertellen, wat haar dien avond in den wintertuin was overkomen. Haar broer luisterde aandachtig.

- Ja, zeide hij toen, ik begrijp, dat dit het geval verandert. Maar ik vraag me zelf af, of ge toch wel aan zijn verzoek moogt voldoen. Hij waagt er in ieder geval zeer veel mee en ik weet niet of wij mogen verlangen, dat hij zich voor ons daaraan waagt.

Op dat oogenblik rinkelde de bel van de telefoon.

Juffrouw Vignard nam den hoorn op en luisterde.

- Ja, hoorde haar broer haar zeggen, hij is nog hier. Ja, ik heb het hem verteld, maar hij meent, dat wij u niet mogen toestaan u zelf te wagen. Wat zegt u, wilt u hem zelf spreken? Zeker ik... Wacht een oogenblik.

Zij bood toen haar broer den hoorn aan en zeide:

- Het is de man, over wien wij juist spraken. Hier, hij wil u spreken.

Bernard Vignard nam zelf den telefoonhoorn op.

- Ik ben het, kapitein Vignard, zeide hij.

- Luister, hoorde hij den man aan den anderen kant van den draad zeggen, ik verneem van uw zuster, dat zij u van een en ander op de hoogte heeft gebracht. Ik wil jullie helpen en ik meen dat te kunnen. Maar voorwaarde is, dat jullie tot den vijand overloopen. Dat wil zeggen, ge moet precies doen, wat zij van u verlangen met de bedoeling mij in het verderf te storten. Maak u geen gewetensbezwaar, want ik verzeker u, dat zij hun doel niet zullen bereiken. Uw zuster heeft gezegd op de haar gestelde voorwaarden in te gaan en zij moet zich daaraan houden. Ook als men van u nog wat verlangen mocht, moet gij het doen. Ik reken er vast op, dat dit werkelijk gebeurt. En zeg uw zuster nog eens, ook als zij meent, dat ik er gevaar door zal loopen, dan moet zij toch zonder aarzelen de aanwijzingen van onze vijanden volgen.

- Ja, maar...

- Ik herhaal, dat ik er op reken en als het niet gebeuren zou, dan juist zouden de gevolgen onberekenbaar zijn. Ik reken er op.

Meteen werd de haak van de telefoon opgehangen en was de verbinding verbroken. Vignard probeerde nog weer verbinding te

krijgen maar het lukte hem niet. Hij haalde diep adem.

- O, zeide hij, dat is een duivelsche kerel hoor. Hij schrijft ons zoo maar voor wat we te doen hebben en we zullen het moeten doen ook, want hij rekent erop. En we zouden hem door anders te handelen, dan juist in de wielen rijden.

VII.
In de coupé.

Mademoiselle Vignard was sedert eenige weken haar buitenlandsche kunstreis begonnen. Zij was reeds een paar malen opgetreden en had successen behaald. Er werd over haar optreden met veel lof in de bladen gesproken, zij werd als een uitmuntende kunstenaresse geprezen. De Fransche bladen namen den lof haar toegezwaaid natuurlijk met graagte over en zoo kon kapitein Vignard bijna iederen avond lezen van de groote successen van zijn begaafde zuster. Natuurlijk zou hij ook in gewone omstandigheden van dien lof met belangstelling hebben kennis genomen en in gedachten de reis van zijn zuster gevolgd hebben, maar hoeveel meer was dit nu het geval, nu hij wist dat de aanleiding tot en de beteekenis van die reis een geheel andere was, dan het publiek ook maar vermoeden kon. Van zijn zuster had hij enkele korte briefjes ontvan-

gen, waarin niets bijzonders stond, maar waaruit hij begrijpen kon, dat zij nog niet wist wat men met haar van plan was. Het was hem duidelijk, dat haar dit zeer zenuwachtig maken moest, want al had zij een zeer groot vertrouwen in Bénoist, zij wist natuurlijk dat tegen hem het een of ander onheilvolle plan gesmeed werd. En zij wist ook, al ontmoette zij hem niet, dat hij in haar nabijheid verbleef want de avontuurlijke Engelschman had ongeveer tezelfder tijd, dat zij op reis gegaan was, Parijs verlaten.

Op een morgen las kapitein Vignard tot zijn ontsteltenis in het ochtendblad, dat een volgende gastvoorstelling, die zijn zuster geven zou was uitgesteld, daar de begaafde kunstenares zich ongesteld gevoelde, en al werd er slechts van een lichte ongesteldheid gesproken, in het verdere van het bericht liet men toch doorschemeren, dat hiermee misschien de voor stellingen in het buitenland ten einde zouden zijn, want de actrice heette zich overwerkt te hebben en de doktoren hadden haar gebiedend rust voorgeschreven.

Kapitein Vignard beminde zijn zuster zeer, dus gevoelde hij zich erg ongerust en hij nam zich voor om haar dien middag telegrafisch te vragen, hem precies op de hoogte te

stellen, hoe het met haar was. Maar vóór hij zijn kamer verliet om zijn dienst te gaan doen, ontving hij een telegram afkomstig van Bénoist: ‘Vraag onmiddellijk verlof om uw zuster, die ziek is te bezoeken. Vertrek vandaag nog!’

Was zijn zuster ernstig ziek? Zoo ziek, dat zijn onmiddellijke overkomst dringend noodzakelijk moest heeten? Vignard vroeg het zich zelf af in doodelijke ongerustheid, maar dan kwam hem opeens in de gedachte, dat dit mogelijk behooren kon bij de plannen, die Bénoist gemaakt had. Hij wilde hem daar hebben, hij wilde van zijn hulp gebruik maken. En mischien was de lichte ongesteldheid van zijn zuster maar een voorwendsel, een middel om haar broer reden te geven een buitenlandsch verlof aan te vragen, dat hem anders niet zoo gemakkelijk gegeven zou worden. In elk geval of zij ziek was of niet, niets kon kapitein Vignard liever zijn, dan zijn zuster te gaan bezoeken en daarom maakte hij er onmiddellijk werk van, het gewenschte verlof aan te vragen. En het viel hem mee, dat dit zoo gemakkelijk bleek te gaan. Hij kreeg van zijn commandant voor dien morgen dadelijk vrij van dienst en begaf zich naar het ministerie. En daar bleek men hem zeer vriendelijk ge-

zind. Was het omdat hij de broer was van de bekende kunstenaresse, of werkte er de een of andere machtige invloed, zoo vroeg hij zich af. In elk geval, hij kreeg het verlof, hij kreeg de noodige passen en dienzelfden avond verliet hij reeds Parijs om zich naar het buitenland te begeven. Vóór hij afreisde had hij zijn zuster een telegram gezonden, dat zijn aankomst meldde.

Het was voor Vignard geen prettige reis. Zijn gedachten hielden zich voortdurend bezig met de gevaren, die hem en zijn zuster bedreigden. Hij begreep wel, dat nu spoedig de beslissing zou vallen. En al stelde hij, evenals zijn zuster, veel vertrouwen in den man, die hem wilde helpen, het leek hem toch bijna onmogelijk, dat deze slim genoeg zou zijn om de gevaren, die hen bedreigden te bezweren. En daarbij was het zeer onaangenaam, dat hij als een blinde in het duister tastte. Als hij nog maar eenigszins had kunnen bevroeden, wat de vijand eigenlijk voornemens was, maar hij had daarover geen flauw idee, evenmin als over de tegenmaatregelen, die de onbekende Engelschman had genomen. Want dat deze ook actief werkzaam geweest was de laatste dagen, daarvan was de kapitein wel overtuigd.

Het was midden in den nacht toen zijn trein de grens passeerde. De douane was nog al las-

tig, maar eenmaal de grens gepasseerd, kon hij voor de rest van den nacht ongestoord blijven. Het leek hem het verstandigst, maar wat te gaan slapen. Maar juist had hij dit besluit genomen, toen zich een heer bij hem in de coupé neerzette. De vreemdeling groette beleefd en het duurde niet lang of zij waren gezellig aan het praten. De aanleiding was voor den vreemde gemakkelijk gevonden want hij zeide: - Ik hoorde bij het controleeren van de passen uw naam, mijnheer Vignard. Mag ik u vragen of u een familielid is van de groote kunstenares, die op het oogenblik de roem van de Fransche kunst in het buitenland hoog houdt. Ik las vanavond toevallig dat zij een broer heeft, die kapitein is in het Fransche leger. Ik denk zoo, dat u dat is. Kapitein Vignard knikte.

- Ja, antwoordde hij, zij is mijn zuster.

- Mag ik mij aan u voorstellen, mijn naam is Valenti, ik ben zelf kunstenaar, ik stel levendig belang in de kunst.

Zoo raakten zij aan het praten en het aangename onderhoud kortte de lange reis zeer. Vignard vond dit toch nog veel prettiger, dan dat hij zou probeeren te slapen, wat hem toch wel niet gelukt zou zijn. Maar na een goed uur over allerlei onderwerpen met elkaar gesproken te hebben raakten zij toch uitgeput en mijnheer

Valenti zelf was het, die zeide: - Als u het me niet kwalijk neemt, dan wil ik eens even een dutje doen.

- Ik zou hetzelfde kunnen probeeren, zei Vignard lachend, om u de waarheid te zeggen was ik het al van plan voor u deze coupé binnenkwaamt.

- O, maar had dat toch eerder gezegd, dan had ik u niet zoolang verveeld.

- Van verveling was geen sprake integendeel, ik ben u zeer dankbaar, dat wij ons zoo prettig hebben kunnen onderhouden. Maar ja, laten we een beetje gaan slapen.

De ander trok de donkere kap over het licht en zij zetten zich ieder op hun gemak in een tegenovergestelde boek en sloten de oogen.

Ja Vignard voelde toch wel dat hij erg moe was, en het duurde niet lang of hij raakte in slaap. Het scheen, of het met zijn nieuwen kennis evenzoo gesteld was, want deze had ook de oogen gesloten en zijn regelmatige ademhaling moest wel doen denken, dat hij in slaap was geraakt. Zijn slaap duurde dan evenwel niet lang, want na een minuut of tien opende hij al weer de oogen. Hij stond op en kuchte eens, daarna hoestte hij flink, maar kapitein Vignard werd daar niet wakker van. Een glim-

lach van voldoening omspeelde het gelaat van den ander.

- Ja, vriend, mompelde hij, de laatste cigaret, die ge van mij gerookt hebt, was al een bijzonder goede.

Toen nam de man den koffer uit het net, den koffer, die aan kapitein Vignard toebehoorde. Met een paar fijne werktuigen, wist hij het eenvoudige slot ervan heel vlug te openen. Hij zette den geopenden koffer voor zich op de bank naast den slapenden kapitein, die zich niet bewoog en overzag vlug den inhoud. Er lag niets bijzonders in. Voorzichtig legde hij er een paar overhemden uit en kwam toen aan het avondcostuum dat netjes gevouwen daar lag. En wie den man had bezig gezien zou zich zeker verwonderd hebben om wat hij deed, hij haalde een fijn mesje te voorschijn, tornde daarmee de binnenvoering van den jas open en haalde er toen een dun pakje papieren uit, dat daar verborgen was geweest. Hij stak deze papieren bij zich, bracht daarna draad en naald te voorschijn en, alsof hij een eerste klas kleermaker geweest ware, naaide hij de losgetornde voering weer dicht.

Het gebeurde alles heel kalm zonder overhaasting en toen het geschied was werd alles weer met pijnlijk nauwkeurige zorg in de kof-

fer gepakt. De koffer werd gesloten en weer netjes in het net gelegd. Toen ging mijnheer Valenti weer in zijn hoekje zitten en kort daarna getuigde zijn kalme ademhaling, dat hij, na dit eigenaardige werk verricht te hebben, nu werkelijk zelf ook een slaapje ging maken. En naar zijn gelaatstrekken te oordeelen was hij van meening, dat hij dit slaapje werkelijk wel verdiend had.

Het was al weer dag, toen kapitein Vignard uit zijn vaste slaap ontwaakte. Zijn nieuwe vriend zat nog tegenover hem en sluimerde nog. Maar toen de kapitein zich wat verzette, opende hij toch ook spoedig de oogen.

- Wel drommel, riep hij dat noem ik nog eens een flinke tijd slapen. Is u ook pas wakker?

- Geen minuut geleden ben ik ontwaakt, ja we hebben ettelijke uren geslapen, het is al over vijf.

- Het is maar goed, dat wij geen kostbaarheden of zoo vervoeren, zei Valenti, want anders zou ik vreezen, dat treinroovers er op de een of andere manier voor gezorgd hadden, dat wij in slaap bleven en intusschen er met onze kostbaarheden vandoor gegaan waren.

- Nu bij mij zouden ze niet veel gevonden

hebben, antwoordde Vignard lachend. Mijn portefeuille en portemonnaie heb ik nog.

- Ik heb mijn beurs ook nog, antwoordde zijn gezel, een portefeuille met geldswaardige papieren houd ik er niet eens op na.

- Zoodat we een natuurlijke slaap genoten hebben, al hebben we het allebei buitengewoon lang volgehouden.

Kort daarop begaven de heeren zich samen naar den restauratiewagen om iets te gebruiken. En ook het verdere gedeelte van de reis bleven zij zich nog op aangename wijze met elkaar onderhouden.

Het was tegen twaalf uur in den middag dat Vignard zijn bestemming bereikte. In den gang van het spoorwegrijtuig nam hij van zijn reisgezel afscheid, die zei dat hij nog tot een volgend station doorreizen moest. Aan het station was hij aangenaam verrast, doordat hij zijn zuster reeds op hem vond wachten. Zij had hem zelf willen komen afhalen en hij vernam tot zijn groote vreugde, dat de berichten in de bladen over haar ongesteldheid overdreven geweest waren. Het was slechts een lichte ongesteldheid geweest, die den dokter reden had gegeven haar te adviseeren een paar dagen rust te nemen. Zij voelde zich nu reeds geheel hersteld en daarom had zij dan ook haar broer van

het station willen halen. Zij reed met hem naar het Cecil-Hotel, waar voor haar eenige vertrekken gereserveerd waren. Onderweg al vroeg Bernard zijn zuster of er eenig nieuws was en natuurlijk begreep zij wel waarop hij doelde.

- Nieuws, zeide zij, neen, ik heb geen nieuws, maar ik voel steeds meer spanning om mij heen, ik kan aan alles bemerken, dat onze vijanden meenen gewonnen spel te hebben en dat zij den beslissenden slag spoedig zullen slaan. Dat wil zeggen, zij moeten meenen, dat zij den man, dien zij boven alles haten, spoedig in hun macht zullen hebben.

- Ge bedoelt Bénoist. Is hij hier?

- Ik twijfel er geen oogenblik aan, dat hij in de nabijheid is, maar ik heb niets nog van hem gezien of gehoord.

- Maar hoe zullen zij hem dan in het ongeluk kunnen storten?

- Ik weet het niet, zij hebben een boos plan, dat staat vast en zij zijn er zeker van, dat hij op het critieke oogenblik in hun macht zal zijn.

- En zij rekenen erop, dat wij daartoe met hen meewerken zullen om ons zelf te redden. Het is wel een zeer lage rol, die zij ons daarin willen laten spelen. Neen, wat er ook van komen moge, op het beslissende oogenblik zal ik

zeker weigeren daaraan mee te werken, zei Vignard. Zijn zuster zag hem dankbaar aan.

- Het doet me onuitsprekelijk genoegen Bernard, zeide zij, dat gij er zoo over denkt. Ik heb daaraan niet getwijfeld trouwens, ik weet dat je niet zoudt willen dat wij van schande en oneer gered zouden worden tenkoste van de eer of het leven van den man die zich voor mij wil opofferen. En kijk eens, dat maakt mij ook in zekeren zin zoo gerust. Bénoist zal alles doen om ons te redden, ik heb groot vertrouwen in zijn slimheid en wie weet, lukt het hem tenslotte. Maar als het hem niet gelukt, als men het gestelde doel bereikt en hem hopeloos zou compromitteeren, dan zullen wij beiden, gij en ik hem niet laten in handen van degenen, die zijn verderf zoeken, dan zullen wij spreken en ronduit verklaren, dat wij schuldig zijn, dan...

Zij kon den zin niet voleinden, want op dat oogenblik trad een lange, zeer gedistingeerd uitziende heer de salon binnen. Het was monsieur Emile.

- Ah, mejuffrouw Vignard, zeide hij, stel mij voor aan uw broer, ik wil gaarne kennis met hem maken....

Kapitein Vignard keek wat vreemd op. Wie was deze heer, die onaangediend de salon bin-

nentrad. Zijn zuster noemde hem den naam, maar dat zeide hem niet veel.

Hij meende ook te zien dat zijn zuster over den onverwachten bezoeker niet bepaald enthousiast was. Hij besloot dan ook maar niet veel complimenten te maken en zeide:

- Duid het me niet ten kwade mijnheer Emile, maar ik had met mijn zuster een onderhoud over familieaangelegenheden, dat geen uitstel duldt, u komt dus ongewild wel erg ongelegen op dit oogenblik.

Emile lachte.

- Dit is inderdaad zeer duidelijk, zeide hij. Maar ik zal u niet lang hinderen. Ik wilde u slechts een uitnoodiging overbrengen voor hedenavond. Uw zuster heeft die reeds ontvangen, maar ze geldt natuurlijk ook voor u. De Russische zaakgelastigde geeft een feestavond. Het is nog al gemakkelijk voor u, want hij resideert hier in ditzelfde hotel. Uw zuster heeft beloofd er te zullen komen en eenige liederen te zingen. U zult haar zeker vergezellen, nietwaar. Als ik uw antwoord heb, ga ik meteen.

Kapitein Vignard vond het nogal een vreemde uitnoodiging.

- Is u aan het Russische gezantschap verbonden, vroeg hij.

- Neen, maar ik wil slechts weten, dat gij

medekomen zult, dan maak ik het andere in orde.

- Ik weet niet of het verstandig is van mijn zuster, zoo'n toezegging te doen. Haar ongesteldheid, die toch al bekend is, zal haar voldoende verontschuldigen, indien zij niet komt.

- Pardon uw zuster heeft aangenomen.

- Zij kan daarop natuurlijk terugkomen en ik wil haar raden zoo verstandig te zijn.

- Het gaat niet, antwoordde mijnheer Emile, uw zuster heeft goede reden om wèl te komen. Zij zal zoo dwaas niet zijn weg te blijven, zelfs al ware zij zeer ernstig ongesteld. En ik zal u zeggen waarom. Er is haar een zeer rijke belooning toegezegd. Neen, stuif niet verontwaardigd op, kapitein Vignard, ik bedoel geen geldelijke belooning. Zij heeft ons woord dat, indien zij dezen avond in de salons komt van den Russischen zaakgelastigde, dat haar dan de papieren gegeven zullen worden op wier bezit u evenveel prijs stellen moet als zij zelve. Duidelijker behoef ik niet te zijn.

Het was kapitein Vignard alsof hij een slag in het gezicht kreeg. Deze man was dus een dergenen, die het web om hen heen gesponnen hadden, die eischen konden stellen en zijn zuster dwongen tot dingen, waartoe zij anders niet zou komen. Maar voor hij een antwoord had

kunnen geven nam zijn zuster het woord en zeide:

- Ik heb u gezegd dat ik komen zal en de komst van mijn broeder brengt daarin geen verandering. Is het noodzakelijk dat hij meekomt?

- Ja, alleen al omdat men natuurlijk weet, dat hij hier is en het een vreemden indruk maken zou indien hij wegbleef.

- Als mijn zuster komt, zal ik er ook zijn, zeide nu Vignard.

Emile boog. Hij maakte dadelijk aanstalten om heen te gaan.

- Ik hoop, zei hij, dat kapitein Vignard een beter idee van mij krijgen zal dan hij nu blijkbaar heeft.

Toen ging hij heen en nauwelijks was hij weg en de deur achter hem gesloten of kapitein Vignard riep:

- Maar ik begrijp er heelemaal niets meer van. Wat wil die man? Is hij onze vijand, die...

- Neen, neen, antwoordde zijn zuster, hij is een zeer eigenaardig persoon. Hij behoort tot onze vijanden, staat in hun dienst, maar hij is eerlijk en toont zich telkens in veel opzichten een waar gentleman.

Zij vertelde hem een en ander van Emile en daarna bespraken zij, wat toch wel de bedoe-

ling zijn kon van den wensch, dat zij beiden op het avondfeest bij den Russischen zaakgelastigde aanwezig zouden zijn.

- Ik weet het niet, zeide kapitein maar ik vrees, dat het niet goed is, dat wij daarheen gaan.

- Ik heb het geweigerd, zoolang totdat men mij beloofde mij daarvoor de papieren te geven, die u en mij in het ongeluk kunnen storten. Maar toen mij als belooning die papieren toegezegd zijn, ja toen heb ik toegestemd.

- Maar dan is het zeker, dat zij u alleen naar hier gehaald hebben daarvoor en dat zij meenen dezen avond hun slag te kunnen slaan. O, is het niet vreeselijk, dat wij in zulk een dikke duisternis ronddolen, dat wij ons voelen als met een doek voor de oogen gebonden. We weten, dat men met ons speelt, zooals de kat met de muis en we zien onze vijanden niet eens, we kennen hun plannen niet.

Zijn zuster knikte en antwoordde:

- Zeker, het is heel erg, maar ge vergeet één ding. Er is nóg iemand die dit spel medespeelt en hij is niet zoo blind als wij. Ik weet dat we alle reden hebben om hem te vertrouwen. Misschien redt hij ons en bederft het spel voor onze vijanden. Misschien ook lukt het hen hem te oompromitteeren, maar dan zal de we-

reld de waarheid weten, wij willen niet dat hij voor ons wordt opgeofferd.

- Neen dat willen wij niet.

VIII.
Het booze plan.

- Dus, zei Emile, vanavond zal het beslist worden en u is geheel zeker dat er niet een kink nog in de kabel kan komen?

- Geheel zeker, ik sta voor hetgeen ik op mij genomen heb. Als gij zorgt, dat hetgeen u is opgedragen geheel geschiedt, zooals is afgesproken, dan behoeven we nergens meer bezorgd voor te zijn.

- Ik heb niet voor veel behoeven te zorgen!

- Neen, en dat maakt u wantrouwig omtrent den uitslag, maar ik weet des te beter, dat er geen sprake van zijn kan, dat hij ons nu nog weer zal ontkomen.

- Hij zal dus vanavond gearresteerd worden?

- Misschien. Als men ons verzoekt hem te laten loopen zullen we dat doen. Maar hij zal voorgoed gecompromitteerd zijn en wel

zoo, dat hij nooit weer zijn naam zal kunnen terug winnen.

- Maar ik begrijp het alles nog niet. Ik..

- Gij zult ook moeten wachten tot vanavond, dan zal u alles duidelijk worden. Het is juist mijn kracht, dat ik niemand geheel in vertrouwen genomen heb. Er zijn er verschillenden, die mij in mijn plannen geholpen hebben, maar niemand is er geheel mee op de hoogte.

- Maar ge zult uw woord houden nietwaar?

- Wat bedoelt ge?

- Ik bedoel, dat ge mij in staat zult stellen mijn woord te houden. Juffrouw de Vignard heeft met de meeste beslistheid geweigerd hierheen te komen dezen avond, tenzij haar als belooning worden gegeven de papieren, die gij in uw bezit hebt en die haar en haar broeder ongelukkig zouden maken. Ik heb haar mijn woord van eer gegeven, dat zij die papieren werkelijk van mij zou krijgen. Ik heb 't uitdrukkelijk gevraagd of ik dat doen mocht en u hebt daarop zonder eenige beperking ja gezegd. Zij heeft gezegd dat ze mij op mijn eerewoord zou gelooven en dat ik er voor zou moeten instaan, dat zij werkelijk die papieren kreeg.

- Gij hebt er voor ingestaan. Het is wel vleiend voor u, dat zij uw woord gelooft boven het mijne. Ik heb het mijne dan ook niet gegeven.

- Maar ik het mijne wel!

- Stel u gerust gij hebt uw woord gegeven en ik zal u in de gelegenheid stellen uw belofte te houden. Hoe het ook afloopt, juffrouw Vignard, dat is overeengekomen, krijgt de bewijzen van haar vroegere spionnage, als zij vanavond met haar broer de soirée bij den Russischen gezant bezoekt. Op het juiste oogenblik zal ik ze u overhandigen en dan kunt gij haar er gelukkig meemaken. Zoo spreken wij dus nu af. En dat is alles wat gij dezen avond te doen hebt, te zorgen dat zij komt en haar die papieren te geven.

- Maar er zal meer te doen zijn, denk ik.

- Neen er zal voor u niet meer te doen zijn. Gij behoeft u nergens mee te bemoeien. Waarde Emile, dat staat je niet bijster aan, geloof ik!

- Het bewijst in ieder geval wel, antwoordde de ander, dat gij al heel zeker van uw zaak zijt, dat ge geen oogenblik met de kans rekening houdt dat uw plan zou kunnen mislukken, anders zoudt gij het risico niet zoo beslist alleen willen dragen.

- Maar gij zijt er zoo zeker niet van?

- Neen, u onderschat den man waarom het gaat.

- Toch niet, maar hij ook kan geen wonderen doen. En ik verzeker u, het net is zóó over zijn hoofd gespannen dat hij niet kan ontkomen.

Maar Emile zette een gezicht alsof hij daar nog niet zoo zeker van was.

- We zullen zien, zeide hij en ging heen.

Toen hij weg was gegaan keek de ander hem eenige oogenblikken na.

- Neen vriend, mompelde hij toen, het zou niet goed zijn, dat ge alles wist. Jij hebt je woord gegeven, maar ik niet, welnu jij zult je woord houden, maar ge weet niet, dat dit juist een schakel is in den keten. Eenigen tijd bleef hij nog in gedachten verzonken. In zijn geest ging hij alles nog eens na, maar dan glimlachte hij tevreden. Het sloot alles als een bus, neen er was geen maas in het net, waardoor de man die hij ten val wilde brengen nog zou kunnen ontsnappen.

Hij keek op zijn horloge. Ja het werd tijd om het spel te beginnen.

Hij belde en beval den binnentredenden bedien, de zijn auto te laten voorkomen. Hij beval

den chauffeur hem naar het Fransche gezantschap te rijden.

Blijkbaar was men daar op zijn komst voorbereid en had hij tevoren belet laten vragen. De gezant ontving hem dadelijk. Misschien wist hij met welk soort werk de man, die hem nu bezocht zich bezig hield en was hem dit werk niet erg sympathiek. Maar in ieder geval liet hij dan niets daarvan blijken. Hij was beleefd en geheel een man van de wereld.

- Mijnheer Glenmore, zeide hij, u hebt mij om een onderhoud verzocht en ik heb van andere zijde een aanbeveling ontvangen om u dat onderhoud niet te weigeren, ook niet al had gij geweigerd te voren schriftelijk mee te deelen waarover het onderhoud gaan zou. Wilt u zoo goed zijn mij nu te vertellen wat ik van de quaestie weten moet?

- Zeker, mijnheer de gezant. Ik moet u te voren meedeelen, dat ik behoor tot een contraspionnagebureau. Ik zeg u dat ronduit, omdat ik in dit geval geheel eerlijk tegenover u staan wil. Ik begrijp wel, dat u uit den aard der zaak, tegenover mijn mededeelingen zeer sceptisch zult staan, maar u zult gelegenheid hebben u te overtuigen dat mijn mededeelingen geheel op waarheid berusten.

- Doe mij dan die mededeelingen.

- Goed. Het is eenige jaren geleden dat onze spionnagedienst uit Frankrijk, mededeelingen kreeg, die daar geheim waren, maar waarvoor men hier geld overhad. Als u er officieel inlichtingen over zoudt inwinnen zou het natuurlijk ontkend worden, maar het is zoo.

- Ik neem aan, dat het zoo is, zei de gezant met een fijn glimlachje, ik begrijp echter niet, waarom u mij dat komt meedeelen en het nut daarvan.

- U zult dat begrijpen, als ik u verder verteld heb, wat er gebeurde. In ons bezit waren zekere papieren, die zouden kunnen dienen om te bewijzen wie van uw landgenooten zich aan dat verraad schuldig maakten.

Het gelaat van den gezant toonde een misprijzenden glimlach.

- Ik begrijp dat, zeide hij weer, gij wilt van zulke stukken gebruik maken om wie u eenmaal gediend hebben te dwingen daarmee voort te gaan.

Glenmore knikte en antwoordde kalm:

- Ja daar worden die dingen voor gebruikt. U vindt het een misselijk bedrijf, maar iedere regeering maakt van zulke spionnagediensten gebruik. Laten wij daar echter niet over spreken. In ieder geval zouden wij er geen gebruik

van hebben kunnen maken omdat die bewijsstukken bij ons ontvreemd werden.

- Aha, men was u te slim afgeweest. Ik hoop mijnheer Glenmore, dat u niet hierheen gekomen zijt, om u deswege te wreken en nu toch te vertellen wie u indertijd op ongeoorloofde wijze geholpen hebben. Ik zou aan die mededeelingen trouwens absoluut geen waarde hechten en u zegt zelf de bewijsstukken verloren te hebben.

- Voor zooiets kom ik niet, antwoordde Glenmore, ik zou er niet aan denken. Maar ik ben ook nog niet aan mijn eigenlijke mededeeling. De personen die indertijd ons aan enkele geheime stukken hebben geholpen zetten hun spionnagepogingen voort, maar niet meer voor ons, wij hebben alle connecties met hen afgesneden, maar ten voordeele van een andere mogendheid.

- Is het waarlijk? En waaraan dank ik, dat u meent mij te moeten waarschuwen? U werkt, zegt u in den contra-spionnagedienst, maar ik kan mij niet voorstellen dat uw regeering of wie ook u betaalt, opdat gij zoudt waken, dat bij ons geen geheimen verklapt zouden worden.

Glenmore voelde zeer wel den spot, die er

achter deze woorden stak, maar hij trok het zich absoluut niet aan.

- Mijn verhaal, zei hij is nog altijd niet ten einde. U zult mij zoo dadelijk wel begrijpen. En u zult ook het belang van de zaak beseffen. Mijn inlichtingen zijn deze: - Uit de maritieme bureaux in uw land zijn eenige hoogstbelangrijke papieren verdwenen.

De gezant stond op.

Deze mededeeling maakte blijkbaar grooten indruk op hem en dat was waarlijk geen wonder, want pas dien morgen had hij over de verdwijning van belangrijke papieren eenige telegrammen in code ontvangen.

- Hoe weet gij, riep hij, of er zooiets gebeurd is. Zijn het uw trawanten, die.. En biedt ge misschien mij die papieren nu te koop aan.

Glenmore schudde het hoofd. - Ik bied ze u niet te koop aan, zeide hij, maar ik wil u wel de kans geven die papieren, nog geheel in een verzegeld pakket, zoodat ze nog door niemand ingezien zijn terug te bekomen.

De gezant keek onzeker.

- Mijnheer Glenmore ik moet eerst weten, waarom u mij zooiets edelmoedigs aanbiedt. Maak me asjeblief niet wijs, dat ge het doet uit nobele gevoelens of omdat gij zulk een sympa-

thie hebt voor mijn land. Dat is natuurlijk niet waar. Ik wil met u over die papieren in onderhandeling treden, maar ik moet te voren weten, waarom gij mij die inlichtingen wilt geven en hulp wilt bieden. Is het om geld of is het om een andere reden? Maar de reden moet ik weten.

- U zult die weten. Laat ik echter eerst mijn verhaal vervolgen.

De papieren, waarom het gaat zijn uit de bureaux verdwenen door het werk van een Engelschen spion.

- Ah zoo. Het klinkt niet bijster geloofwaardig.

- Neen, het klinkt niet geloofwaardig in uw ooren en ik kan wel raden waarom niet. Die papieren hebben, naar ik vermoed, betrekking op een overeenkomst tusschen uw gouvernement en het Engelsche. Ze zouden denkt u, dus zeker niet voor rekening van de Engelsche regeering, die den inhoud kent, gestolen worden.

De gezant voelde zich een oogenblik minder zeker. Inderdaad hij wist dat de man daartegenover hem de plank niet mis sloeg.

- Ga verder, zei hij, u zei, de papieren werden gestolen door een Engelschman.

- Juist, die Engelschman werkt echter voor Russische rekening en ik denk tennaaste-

bij, dat noch uw, noch ook de Engelsche regeering er prijs op zou stellen, dat die stukken in hun handen kwamen. Toch zal dat dezen avond gebeuren. Tenminste als het niet verhinderd wordt.

- En u meent, het is nog te verhinderen?

- Ja, de stukken waarover het gaat, zijn vanavond hier.

- Zijn ze hier, zegt u?

- Zeker, ze zijn hierheen gebracht door een Fransch officier.

- Mijnheer, antwoordde de gezant, ik hoop, dat u niet méér beweert, dan u bewijzen kunt.

- Ik heb u al gezegd, dat u ook bewijzen hebben zult. Laat ik u eerst vertellen wat ik weet, hoe ongelooflijk het u ook zal voorkomen. Er bestaat in deze zaak samenwerking tusschen den Engelschman en den bedoelden officier. De Engelschman heeft gezorgd, dat de stukken in zijn bezit kwamen, de officier heeft ze vandaag hierheen gebracht. En hedenavond zal hij ze afleveren aan een vertegenwoordiger van de Russische regeering, aan niemand minder dan den Russischen zaakgelastigde. Als loon voor zijn werk krijgt hij terug de papieren, die zijn medeplichtigheid aantoonen voor den vroegeren diefstal van stukken de Fransche artillerie betreffende.

- Maar dat is een ongelooflijk verhaal, dat u daar doet. Een Fransch officier krijgt zoomaar geen verlof om over de grens te gaan en stilletjes hierheen te komen, dat zal hij zeker zoo gemakkelijk niet wagen.

- Ik begrijp heel goed mijnheer de gezant, dat mijn verhaal u niet erg geloofwaardig voorkomt. Maar het geval is daarom zooveel te meer van belang om de personen die er bij betrokken zijn. Als het een paar gewone spionnen betrof zou ik u er niet mee lastig gevallen zijn, doch het feit dat dit niet het geval is maakt alles zoo buitengewoon lastig.

- Wilt u mij de namen noemen van degenen die er bij betrokken zijn volgens u.

- Zeker. Ik noem u dan de bekende kunstenares mademoiselle Vignard, die zooals u weet hier gastvoorstellingen geeft, haar broeder Kapitein Vignard, die heden met de gestolen stukken hier is aangekomen en als derde in den bond een Engelschman, die verschillende namen draagt, zich meestal Bénoist noemt en die voor den Engelschen spionnagedienst werkt.

- Een Engelschman, die zich Bénoist noemt, zegt u?

- Ja, ik twijfel niet of u zult wel eens van hem gehoord hebben. Hij is een Engelschman

van hooge geboorte. Hij schijnt zich zeer verdienstelijk gemaakt te hebben voor zijn gouvernement en hij bezit zeker 'n groot vertrouwen. Ik weet met absolute zekerheid, dat wij, indien we bijvoorbeeld den Engelschen gezant waarschuwden en zijn naam noemden, men schouderophalend zou lachen om die waarschuwing en eenvoudig weigeren zou, iets te zijnen nadeele te gelooven.

- En, vroeg de Fransche gezant, daarom komt u het mij vertellen?

- Ja, het is zeker voor u een zaak van groot gewicht en ik vraag u immers heelemaal niet, dat u mij op mijn woord zou gelooven. Rechtstreeks gaat het geval ons niet aan, er zijn hier géén stukken verduisterd. Maar ik weet dat onze regeering er volstrekt geen heil in ziet, dat de Russen die papieren in handen krijgen. Daarom ben ik gemachtigd u mijn diensten aan te bieden om de slim opgezette machinatie te helpen verijdelen. Ik weet zeker dat u liefst hebt, dat dit gebeurt, zonder dat er een publiek schandaal uit voortkomt om de personen, die er bij betrokken zijn. En dat is ook dezerzijds de voorwaarde, want wij willen niet de Russen tegen ons in het harnas jagen.

De gezant liep onrustig heen en weer. Hij

wist werkelijk niet wat te denken van hetgeen hem deze mijnheer Glenmore verteld had. Hij vertrouwde hem volstrekt niet, maar wat kon de man er aan hebben hem zulke dingen op de mouw te willen spelden, als er toch niets van waar was.

- Hoe wilt ge mij bewijzen, dat hetgeen u mij verteld hebt de waarheid is.

U zult er bij zijn als we die lieden ontmaskeren, gij kunt dan de stukken meenemen en aan uw regeering doen toekomen. Dat zult u toch zeker in ieder geval willen, nietwaar?

- Als het kan natuurlijk. Welke belooning eischt gij?

- Ik zeide u al, dat wij dit niet doen om geld te verdienen. Alleen als u overtuigend bewezen is, ik zeg overtuigend bewezen is, dat hetgeen ik u verteld heb de volle waarheid is, dan eisch ik van u dat ge van hetgeen ge gezien en ontdekt zult hebben ook de Engelsche regeering op de hoogte stelt. Ik weet met absolute zekerheid, dat, als wij zouden mededeelen dat die Engelschman voor een andere mogendheid werkt, men ons niet zou gelooven.

- Als ik het goed begrijp is het er u om te doen dien Engelschman te treffen.

- Ja, antwoordde Glenmore koelbloedig, dat wil ik ook. Maar ik vraag toch niet hem te

veroordeelen vóór ge de overtuigende bewijzen hebt. U kunt toch zelf oordeelen, nietwaar, ik vraag alleen als ge overtuigd zijt, dat ge dan spreken zult en de Engelsche regeering mededeelen wat ge meegemaakt hebt.

De gezant dacht even na.

- Goed, zei hij toen, dat kan ik u beloven, maar wat zal ik meemaken, wat zal ik zien?

- U bezoekt vanavond het soiree bij den Russischen zaakgelastigde?

- Dat was mijn voornemen.

- Daar zal ook komen Kapitein Vignard, die zijn zuster zal vergezellen Daar op die soiree zal de eigenlijke transactie plaatsvinden. Kapitein Vignard zal de ontvreemde stukken bij zich hebben en zijn zuster zal de papieren terugkrijgen, die haar en haar broer noodlottig zouden kunnen worden.

- Ik wil aannemen, dat zij zich tot dit gemeene werk zullen leenen, zij zouden er althans een reden voor hebben. Maar dit is niet het geval met den Engelschman. Maak me niet wijs, dat hij zooiets doen zou om geld, hij heeft dat niet noodig.

- Hij doet het niet om geld. Hij doet het om mademoiselle Vignard.

- U zegt?

- Ik weet niet of u iets weet van het leven

van deze kunstenares. Maar waarschijnlijk is dat wel het geval. Misschien hebt u dan ook wel vernomen van de geruchten, die er indertijd liepen over een verloving met een Engelsch edelman. Dat was dezelfde mijnheer Bénoist waarover wij gesproken hebben. Er is toen oneenigheid tusschen hen gekomen, maar zij hebben zich met elkaar verzoend. En het is om mademoiselle Vignard en haar broeder te redden, dat mijnheer Bénoist deze papieren door haar broer laat overbrengen. Daarmee verkrijgt men dat de familie Vignard niet meer bedreigd wordt, in de toekomst niet meer de kans loopt beschuldigd te worden eens hun land verraden te hebben. U begrijpt toch dat deze voortdurende bedreiging weggenomen moet worden tot elken prijs.

- En wat wilt gij dat ik doen zal?

- De ontmaskering bijwonen hedenavond, een ontmaskering die geen schijn van twijfel zal overlaten. Wilt u dat?

- Ja, dat wil ik.

- U brengt ongetwijfeld uw gezantschaps-secretaris mede of misschien nog iemand aan uw gezantschap verbonden. U behoeft niet alleen uw eigen oogen te vertrouwen. En nog iets. Wellicht hebt u iemand, op wien u geheel kunt vertrouwen. Zend dan dien persoon

een half uur vóór de soiree aanvangt. We zullen op een gegeven oogenblik enkele personen verzoeken met ons in een bepaalde salon te gaan. Hij kan dan steeds bij mij blijven en toezien of alles eerlijk toegaat. Want ik voel dat u mij nog wantrouwt en als degenen, die ontmaskerd worden misschien mochten beweren dat de papieren op hen bevonden, door mij meegebracht werden, dan is het goed dat daar ook van dezen kant te voren controle op is.

- Ik moet zeggen mijnheer Glenmore, u denkt overal om.

- Omdat ik weet dat men liever niet zou gelooven wat ik bewijzen zal. Omdat ik weet, dat men als er nog één kansje is, liefst aanneemt, dat zij toch onschuldig zijn. En ik moet iedere mogelijkheid afsnijden, dat zij zich zouden weten te redden. Het bewijs van mijn beweringen moet zoo onweerlegbaar zijn, dat men mij moet gelooven, al doet men het ongaarne. U zult dus zoo iemand sturen.

- Ik zal hem sturen en ik zal hem de instructie geven zijn oogen open te zetten en alles zoo goed mogelijk te controleeren.

- Prachtig, ik verlang niets liever. Tot heden avond dan.

IX.
De ontknooping in de geheime kamer.

Er heerschte een zeer gezellige drukte in de ruime salons waar de Russische zaakgelastigde zijn talrijke gasten ontving. Voor velen had deze soirée een eenigszins bijzonder tintje. Men vond het wel interessant daar ontvangen te worden, menschen, die men zich onwillekeurig voorstelde als ruwe klanten, zoo gereed op de barricade te vechten, maar die hier bleken menschen van de wereld te zijn, die wisten hoe te ontvangen. De vertegenwoordiger van de Russische regeering zag er uit om door een ringetje te halen en de manier waarop hij zijn gasten ontving en welkom heette, daar viel niets op aan te merken.

Reeds waren er vele gasten, toen juffrouw Vignard verscheen vergezeld van haar broeder. Zij was dadelijk, nadat zij door den gast-

heer was begroet geworden door een aantal heeren omringd en ook verschillende dames begroetten de kunstenares. Men informeerde natuurlijk naar den staat van haar gezondheid. Toen het gezelschap ongeveer een half uur bijeen was geleidde de Russische zaakgelastigde haar naar de piano, waar zij een paar woorden wisselde met den leider van het kleine orkestje, om dan na eenige inleidende maten van de muziek een gedicht te reciteeren dat door een zachte muziek begeleid werd. Het succes was zeer groot. Dadelijk daarna kwam mijnheer Emile op haar toe en terwijl zij zich even afwendden gaf hij een couvert, zeggende:

- Ge ziet mejuffrouw Vignard, dat ik woord houd, hier zijn de papieren, die voor u van zoo groot belang zijn. Als ge me een oogenblik als vriend beschouwen wilt, durf ik u een raad te geven, die gij niet in den wind moogt slaan, vernietig deze papieren zoo spoedig mogelijk.

Zij dankte hem glimlachend en de papieren in haar tasch bergend antwoordde zij:
- Ik zal dit zeker doen. Maar zeg me toch in 's hemels naam wat heeft dit te beteekenen, waarom krijg ik hiervoor dit terug.

- Als ik het wist zou ik het u toch niet mo-

gen zeggen. Maar in uw eigen belang vernietig de papieren zoo spoedig mogelijk.

Op dit oogenblik trad de Fransche gezant op zijn landgenoote toe.

Men kon niet anders veronderstellen dan dat hij zijn schoone landgenoote hulde wilde brengen voor haar voordracht. Op dat oogenblik echter gebeurde er iets onverwachts. Er weerklonk plotseling een schot. Waar het vandaan kwam, door wien het gelost werd, niemand zou dit hebben kunnen zeggen, maar niemand toch verkeerde in de onzekerheid over het feit dat een schot weerklonk en sommigen meenden het fluiten van een kogel te hooren. Maar dat kon wel verbeelding zijn.

Even heerschte er een hoorbare stilte. Toen zag men hoe mejuffrouw Vignard ineenzakte. Zij zou wellicht op den grond gevallen zijn als niet kapitein Vignard nog net bijtijds ware toegesprongen en haar in zijn armen had opgevangen.

Dadelijk daarop ontstond er een soort paniek. Er vielen verschillende dames flauw, anderen haastten zich naar de deuren, er heerschte een algemeene verwarring. Maar dat was toch slechts een oogenblik.

Een heer was voor de deur gaan staan en riep:

- Dames en heeren laten we onze kalmte bewaren. Ik geloof, dat we omtrent hetgeen er is voorgevallen ons een verkeerd denkbeeld vormen. We meenen dat er een aanval is gepleegd op mejuffrouw Vignard. Maar dat is niet zeker.

Intusschen had zich bij de piano een klein groepje gevormd. Een heer, die zeide dokter te zijn had zich over juffrouw Vignard gebogen en onderzocht haar. Maar zoo er al geschoten was, zij was niet getroffen. Toen dit bekend gemaakt werd keerde dadelijk de kalmte terug, maar het geval werd nu nog meer onverklaarbaar.

Het was nu, dat Glenmore op den Franschen gezant toetrad.

- Wel, zeide deze, behoort dit ook tot het spel dat gespeeld worden moest?

- Wat dit beteekent weet ik niet, maar dit weet ik wel dat het vermoedelijk een vervloekte streek is van dien Engelschman om een ontmaskering te voorkomen.

- U wilt zeggen, dat u nu uw beweringen niet meer zult kunnen bewijzen klonk het koud terug.

- Integendeel, dat we dadelijk de knoop doorhakken. Er ligt hier achter een geheime kamer, waar niemand ons beluisteren kan,

waar niemand uit vluchten kan. Laten we daar het drama tot een ontknooping brengen.

Reeds hadden de heeren die juffrouw Vignard omringden haar naar de kamer gebracht, waarover Glenmore sprak. Er gingen mee, alleen de heeren die met de ontknooping wat te maken hadden en ook de dokter die aan de bewustelooze zijn zorgen wijdde.

Het waren in het geheel een achttal heeren, die wisten dat er iets bijzonders stond te gebeuren, al begrepen zij niet wat.

Glenmore zeide dat Emile voor de deur zou staan. Er zou niemand binnen dringen, maar men moest voorbereid zijn.

- Mijne heeren, zeide Glenmore, we kunnen hier spreken zonder kans om gestoord of gehoord te worden. Dit is de zoogenaamde geheime kamer, waar van afluisteren of iets dergelijks geen sprake kan zijn, noch van binnendringen. Hier zijn geheime conferenties gehouden waarvan geen gerucht naar buiten mocht doordringen.

Juffrouw Vignard, de eenige die op een stoel zat, al de heeren waren blijven staan, was weer tot bewustzijn gekomen, zij begreep dat een beslissend oogenblik naderde.

De Fransche gezant wendde zich tot haar.

- Juffrouw Vignard, zei hij beleefd. Kunt

u misschien zeggen wat er eigenlijk gebeurd is?

- Helaas neen, ik heb me verbeeld dat ik iemand op mij een schietwapen zag richten, ik hoorde een schot en ik viel flauw. Meer weet ik niet.

- Enfin het is in ieder geval gelukkig afgeloopen. Maar ik moet u iets anders vragen, de heeren die hier zijn, wisten niet dat ze zooiets sensationeels zouden bijwonen. Maar ze wisten dat er iets zou voorvallen. Daarom alleen zijn sommigen van ons gekomen.

- Dat hier iets zou voorvallen, stamelde zij.

- Ja, de quaestie is dat gisteren te Parijs een paar belangrijke documenten ontvreemd zijn en men heeft vermoedens, dat die documenten zich hier bevinden. Misschien, kapitein Vignard, hebt u er iets van gehoord, voor u de Fransche hoofdstad verliet?

- Ik, vroeg Vignard, ik? Welneen ik heb er niets van vernomen.

- Die belangrijke gestolen documenten zijn hierheen gebracht. En men beweert, dat gij degene waart die dit deed, kapitein Vignard.

- Hè, riep Vignard, ik zou hierheen documenten gebracht hebben, maar dat moet een fatale vergissing zijn. Hoe zou ik er aan ko-

men en voorts, waarom zou ik ze hierheen brengen?

- Het hoe en het waarom, daar spreken we misschien later over. De zaak is, dat er papieren zijn ontvreemd die zich hier bevinden. Nietwaar mijnheer Glenmore zij bevinden zich hier?

Glenmore trad iets naar voren.

- Zeker, zeide hij, ze bevinden zich hier. Mijnheer Vignard heeft ze over de grenzen gesmokkeld. En hij kwam hierheen om ze af te geven.

Kapitein Vignard was niet ontsteld, maar wel heel erg boos. Hij haalde verachtelijk de schouders op en riep:

- Ik zal de vrijheid nemen op deze onzinnige beschuldiging geen antwoord te geven.

Mijnheer Glenmore lachte heel even.

- Met groote woorden kunt gij er u niet af maken, zeide hij. U is gisterenavond uit Parijs vertrokken?

- Inderdaad.

- U is hierheen gekomen op een telegram van een vriend van u.

- Ja dat ben ik.

- En u hebt voor hem iets meegenomen hierheen?

- Ik, welneen, hoe komt u aan dien nonsens?

- Het is zoo weinig nonsens, dat gij op dit oogenblik nog die papieren bij u draagt.

- Welneen, riep kapitein Vignard met kracht, wie kan u toch zulke waanzin hebben wijsgemaakt.

- Maar nu trad juffrouw Vignard naar voren en zeide met kalme stem:

- U kunt dat fouilleeren van mijn broeder gerust achterwege laten, indien gij hier documenten zoekt waarin gij belang kunt stellen, dan kan ik u bevestigen dat hij ze niet heeft. Wat ge zoekt is in mijn bezit. Mijn broer weet er niets van.

- Wat, riep de gezant op ontstelden toon, o ik had gehoopt dat dit alles op een mystificatie berustte, gij erkent dus toch, dat waar is waarvan men u beschuldigt?

Vóór zij kon antwoorden klonk er een opgewekte stem.

- Maar exellentie, hoe zou deze schoone dame dit kunnen erkennen, als zij niet eens weet, hoe die beschuldiging luidt.

Allen keken den spreker aan. Glenmore het meest verwonderd.

Wel die stem kende hij, ze klonk zoo spottend. Maar de heer die gesproken had herken-

de hij toch niet dadelijk. Maar de oogen der liefde zagen scherper dan die van den haat. Mademoiselle Vignard had dadelijk toen zij de klank van die stem hoorde haar hart voelen opspringen van vreugde. Het was de stem van den man dien zij lief had, het was haar held, die zich den laatsten tijd Bénoist noemde, die zich als speurder grooten roem had verworven onder den naam van Harold Hunter, het was de Engelsche edelman van bijna vorstelijke afkomst, wiens waren naam bijna niemand kende. Maar dadelijk daarop voelde zij een vlijmende vrees in haar hart. Hij waagde zich hier, hij wilde natuurlijk desnoods zich zelf offeren, om haar te redden. Maar neen dat kon hij niet. Want ook hij kon niet beletten, dat de papieren die haar schuld van vroeger bewezen nu voor den dag zouden komen.

De Fransche gezant keek den onverwachten spreker aan.

- U hebt misschien gelijk mijnheer, maar laat mademoiselle mij de papieren toonen die zij in haar tasch heeft.

Glenmore verwachte niet anders dan dat Bénoist zich daartegen zou verzetten en allicht waren er anderen, die dit ook meenden te moeten verwachten. Maar hij deed het niet.

- Inderdaad mademoiselle, geef den heer gezant die papieren, zeide hij.

Mademoiselle Vignard haalde de enveloppe uit haar tasch en reikte deze aan den gezant over. Glenmore grijnsde.

- Welnu, zeide zij, u zult daaruit zien dat hier slechts één schuldige zijn kan en dat ben ik.

De gezant opende de enveloppe en nam er een brief uit.

Hij vouwde deze open, las het opschrift en daarna de onderteekening en dan dadelijk deed hij den brief weer dicht om vervolgens andere te nemen en daarmee eveneens te handelen. Zijn gelaat toonde een grenzenlooze verbazing. Dit was allen, die hem zien konden, duidelijk, dat hij niet vond, wat hij verwacht had te zullen vinden.

- Maar mejuffrouw, zeide hij, dit hier zijn particuliere aan u gerichte brieven waarmee niemand iets te maken heeft en die ik mij niet zal verstouten te behouden. Hoe hebt u kunnen meenen dat het hier om te doen was?

- Dit zijn nochtans de eenige brieven die ik in mijn bezit heb.

De gezant wendde zich tot Glenmore.

- Mijnheer, zeide hij wat beduidt dit? Wat mademoiselle daar heeft kan met de quaestie,

die ons hier vereenigt, niets te maken hebben. Als we niets anders vinden dan dit!

Glenmore had een beetje verdwaasd toegekeken. Het was niet geloopen, zooals hij verwacht had. Maar hij voelde zich deswege niet verslagen.

- Het overreiken van de brieven die blijkbaar niets te beteekenen hebben is een afleileidingstactiek geweest, zeide hij. De brieven waarvan sprake is kon mademoiselle niet in haar bezit hebben, haar broer heeft ze nog niet overgegeven, hij draagt ze bij zich.

Maar Kapitein Vignard, die van alles niets meer begreep, riep uit:

- Wel het is een vervloekte leugen, ik weet niet waar hij het over heeft.

- Ik zal duidelijker zijn, antwoordde Glenmore, de kapitein is onder voorwendsel zijn zuster te willen bezoeken over de grens gekomen met geheime stukken, die uit officieele bureaux te Parijs op onverklaarbare wijze verdwenen zijn. Hij heeft ze niet weggenomen maar zijn helper, die hem hielp terwille van zijn zuster.

Nu verhief zich weer de stem van den man, die zooeven ook gesproken had.

- Wel te drommel, zeide hij, dan zou ik die medeplichtige geweest moeten zijn als die

hulp tenminste plaats had terwille van 's kapiteins zuster.

De heeren mogen weten, dat zij mijn aanstaande vrouw is en indien zij dus hulp noodig had, gelijk mijnheer Glenmore veronderstellen wil, dan zou ik zeker degene zijn, die daarvoor in aanmerking komt.

Glenmore maakte zich niet kwaad om deze woorden, ze schenen hem zelfs aangenaam te te zijn. Hij wist ook wie de man was die zoo sprak.

- Ik wil mij niet vermeten u het recht te betwisten kapitein Vignard omwille van zijn zuster bij te staan, zeide Glenmore, alleen moet dit met geoorloofde middelen geschieden.

- Begeef u in geen twistgesprek met dezen heer, we hebben beweringen, geef ons nu de bewijzen, zeide de gezant op afgebeten toon.

- U hebt gelijk, dat is beter dan alle redeneering. Kapitein Vignard heeft stukken, die geheim moesten blijven en waarnaar men op dit oogenblik in Parijs zoekt, waarvoor men alle grensstations bewaakt, over de grens gebracht met de bedoeling ze hier af te leveren. Het bewijs? Hij heeft geen gelegenheid nog gehad ze af te leveren, hij draagt ze nog bij zich in de voering van zijn jas.

- Man je bent krankzinnig, riep Vignard

woedend, mijn oppasser heeft mijn koffer gepakt, ik heb me dezen avond gekleed, ik weet zeker dat ik noch in de zakken noch in de voering iets meedraag, dat ik verborgen zou willen houden.

- Weet u dat heel zeker, kapitein Vignard, vroeg de gezant.

- Met absolute zekerheid,

- Welnu mijnheer Glenmore, u hoort het.

- Deze heer van legatie, die met mij de laatste uren kapitein Vignard in het oog gehouden heeft, mag misschien even de voering van van zijn jas onderzoeken? Het zal niet moeilijk vallen te constateeren, dat daar de gezochte papieren verborgen zijn.

- Welja, kapitein Vignard, klonk weer eenigszins sleepend de stem van Bénoist, waarom zoudt ge niet uw jas even uittrekken om het onderzoek aldus te vergemakkelijken.

Hij knikte Vignard toe met iets gebiedends, alsof hij hem bevel gaf te doen, wat hij daar aaried en Vignard bedacht dat hij Bénoist beloofd had hem te gehoorzamen. Met een plotseling gebaar trok hij zijn jas uit.

- Mijnheer Glenmore is zoo zeker van zijn zaak, dat men haast zou gaan gelooven, dat hij zelf de papieren daar geborgen heeft, zeide Bénoist met een vriendelijken lach.

En op eens meende Vignard dat alles nu duidelijk was. Ja men wilde zijn ongeluk. Hij herinnerde zich, dat hij 's nachts in den trein onnatuurlijk lang geslapen had. De man, die zich in zijn coupé bevonden had kon daarvan gebruik gemaakt hebben om compromitteerende stukken in de kleeren van zijn koffer te verbergen en nu zouden deze hier te voorschijn gebracht worden. Ja, Bénoist scheen ook zoo iets te vermoeden en daarop doelde dan zijn gezegde dat Glenmore zoo goed wist, waar de papieren waren, dat het wel scheen of hij zelf ze daar ingestopt had. Hij zag naar Bénoist, maar die was zóó volkomen kalm, dat Vignard weer iets van zijn vertrouwen terug kreeg. Hij ook kon nu kalm kijken naar het onderzoek van de jas die hij uitgetrokken had, een onderzoek dat niets opleverde.

Glenmore keek als of er een wonder ware geschied, maar dan een wonder dat niet tot zijn heil strekte. Ja, het kan naar waarheid getuigd worden, dat hij in eens al zijn zekerheid van optreden kwijt raakte. Hij was zoodanig ontsteld, dat het hem de eerste oogenblikken niet gelukte zich een houding te geven.

- Welnu, zei Bénoist, verlangt mijnheer Glenmore nog verder onderzoek van kleedingstukken?

- Het is genoeg, zei de Fransche gezant, die thans een geheel anderen toon aansloeg. Ik vraag mejuffrouw Vignard en kapitein Vignard om verontschuldiging, dat ik ook maar eenige waarde heb gehecht aan de fantastische beschuldigingen en veronderstellingen, die mijnheer zich veroorloofd heeft en waarmee hij ons een tijd heeft bezig gehouden. Mijnheer Glenmore, wat een waanzin hebt u ons toch op de mouw willen spelden? Kapitein Vignard zou gestolen stukken over de grens brengen en behalve deze zou ik hier nog vinden andere bewijzen, dat hij en juffrouw Vignard zich aan spionnagedienst zouden wijden. Wat heb ik gevonden? In de tasch van mejuffrouw particuliere brieven.

De meesten keken hevig geintereseerd, maar de gezant, hoewel men misschien een flauw glimlachje op zijn gelaat waarnemen kon, vervolgde:

- In het bezit van juffrouw Vignard onschuldige particuliere brieven en bij kapitein Vignard vonden we zelfs geen snippertje papier, dat hem ook maar eenigszins zou kunnen verdacht maken.

- Maar ik weet zeker, dat....

- Mijnheer Glenmore, ik heb 't niet onder stoelen of banken gestoken, dat ik om bewe-

ringen uwerzijds niets geef, dat ik alleen voor bewijzen zou kunnen zwichten. Welnu?

- De papieren zijn in het bezit van kapitein Vignard, hij moet ze reeds overgegeven of verborgen hebben.

De gezant haalde de schouders op. Op dat oogenblik opende Emile de deur waarvoor hij als schildwacht gestaan had. Hij wist niet, wat er was voorgevallen, maar één blik op het gezelschap en op het verslagen gezicht van Glenmore, en hij wist al, dat deze niet het succes behaald had waarvan hij te voren zoo zeker was geweest.

- Wat is er, vroeg Glenmore hem.

- Een bediende van het Fransche gezantschap met een dringende dépêche.

- Laat hier komen, zei de gezant.

Toen hij de dépêche gelezen had, zeide hij:

- Mijne heeren, hier heb ik het afdoende bewijs dat mijnheer Glenmore een fantast is. De stukken die kapitein Vignard over de grens gebracht zou hebben, zijn weer terecht. En de man, die volgens de verhalen van mijnheer Glenmore met kapitein Vignard zou samenwerken om onze regeering moeilijkheden te berokkenen, moet ik namens mijn regeering haar dank brengen, wijl door hem de stukken,

die spoorloos verdwenen waren zijn teruggevonden. Frankrijk, mijnheer Bénoist, kan u niet dankbaar genoeg zijn.

- Frankrijk beloont mij meer dan schitterend exellentie, want een van de liefste, schoonste en talentvolste vrouwen van Frankrijk zal mijn echtgenoote worden. Wat ik voor uw schoon land ook zou doen, ik zou mij toch altijd nog de schuldenaar er van voelen, zeide Bénoist met een buiging.

Mademoiselle Vignard werd nu al minuten achtereen bestormd door de meest verschillende gevoelens. Eerst had haar alles zoo dreigend geleken, dat zij geen hoop meer had durven koesteren gered te worden uit het net, dat zij om zich heen voelde spannen. Toen was haar duidelijk geworden, dat niet haar vijand Glenmore, maar dat Bénoist den toestand beheerschte. Zij had papieren over willen geven, die haar gecompromitteerd zouden hebben en ze waren als onder haar oogen veranderd in brieven die zij vroeger van den man dien zij liefhad mocht ontvangen. Zij twijfelde er niet aan, men had in haar broeders kleeren op een of andere wijze gestolen papieren verstopt. Men had een heele vertooning er van gemaakt om onder de oogen van velen, die papieren daar te vinden. En ze waren verdwenen. Oh, het

moest het werk zijn van haar eenigen, van haar onvergelijkelijken Engelschman, die weer zijn vijanden te slim was geweest. Maar waarom zeide hij, dat zij zijn verloofde was. Dat was toch niet noodig, maar zij kon hem thans niet tegenspreken natuurlijk. En toen de Fransche gezant op haar toetrad en hoffelijk zeide:

- Juffrouw Vignard, ik wensch u geluk, dat die man met u in het huwelijk treden zal, wat kon zij toen anders doen dan verlegen te glimlachen en te blozen.

Glenmore was na eenige gestamelde woorden verdwenen. Hij wenkte Emile met hem mee te gaan.

- Korten tijd later traden de anderen weer in de salons waar de soirée voortgang had gehad. En de Fransche gezant verzekerde dat juffrouw Vignard geheel van den schrik bekomen was.

Als bewijs zong zij een lied en zij zong het zoo schoon dat heel het auditorium in groote geestdrift geraakte.

Besluit.

De kunstreis van mademoiselle Vignard werd toch afgebroken, de kunstenares, schreven de bladen, had zich te veel vermoeid. Maar anderen brachten het in verband met haar verloving, want het heette dat zij zich nu verloven ging met een Engelschman van hoogen adel.

Met een vroolijk gezicht las Bénoist zelf haar dit voor.

Hij zat met haar en haar broeder aan het ontbijt.

- Maar, waarom hebt ge toch dit gisterenavond gezegd, zeide zij, het kan immers niet en...

- Lieve, antwoordde hij, aan woorden als ‘het kan niet’ heb ik nog al een hekel. Het kan heel goed, welk bezwaar zou er nog kunnen zijn dat zich tusschen ons stelde. Wat er vroeger gebeurd is, dat vond zijn verklaring in de omstandigheden, daarvan behoeft niemand te weten. De bewijzen ervan zijn vernietigd en als iemand als Glenmore er ooit mee zou durven aankomen zou ieder hem als een lasteraar beschouwen. Dat is dus voorbij. Maar bovendien

hebben wij het Fransche gouvernement een grooten dienst bewezen.

Kapitein Vignard schudde het hoofd.

- Laat ons niet geheel in raadselen verder wandelen en zeg ons dan toch wat er toch eigenlijk gebeurd is, zeide hij.

- Och, het was betrekkelijk eenvoudig. Kijk eens, ik heb natuurlijk eerst nauwkeurig de bewegingen van den vijand bestudeerd om te achterhalen wat eigenlijk zijn doel was. Hij wilde mij compromitteeren. Hij wilde dat doen door u en de val werd op de volgende manier opgezet. Men zag kans eenige belangrijke documenten te stelen. Toen gij de grens passeerde, Vignard, werd uw bagage door de douane nagezien, men heeft u uw koffer even uit het oog doen verliezen en toen gij verder uw reis vervolgdet droegt ge in de voering van uw pak de documenten.

- Wat ik heb werkelijk....?

- Gij hebt werkelijk die papieren in uw koffer gehad. Netjes genaaid in de voering van uw pak. En als alles gegaan was zooals Glenmore veronderstelde, dan zou het gisterenavond er wel raar hebben uitgezien. Immers dan zou men onder de oogen van den Franschen gezant de papieren bij u gevonden hebben, kapitein Vignard, de papieren die men wist dat

te Parijs gestolen waren. Ja en in de tasch van uw zuster had men de bewijzen gevonden van vroeger onrecht. Den Franschen gezant was wijsgemaakt, dat gij hier kwaamt om de documenten uit te leveren aan de Russen waarvoor als belooning zou gelden de teruggave van de bewijzen van een vroegere schuld. Maar men had het zoo aangekleed dat u, al bracht u dan de documenten over, niet verdacht zoudt worden zelf de papieren gestolen te hebben. Dat moest ik gedaan hebben. O, het was met duivelsche slimheid ineengezet. En men dacht mij op die wijze onherstelbaar gecompromitteerd te hebben. Denk eens aan: ik stond in verbinding met twee, die Fransche staatsgeheimen verkochten, ik deed mee aan het uitleveren van stukken, die voor Frankrijk en Engeland van beteekenis waren, aan Rusland. Verrader van mijn eigen land. Om de gunst te winnen van een tooneelspeelster en zangeres, die zelf ook voor den vijand spionneerde. Prachtig in elkaar gezet, niet waar? Alleen maar als men zoo iets aandurft is men meestal te roekeloos. In ieder geval mijnheer Glenmore heeft buiten den waard gerekend, hij heeft er niet aan gedacht dat hij veel riskeerde. Ik beschouwde dit als en prachtige gelegenheid om hem eens een flinke kool te stoven. Ik heb er

voor gezorgd, dat gij die bezwarende documenten weer kwijt raakte. Ge herinnert u mijnheer Valentin?

- Ja, dus hij heeft me toch van iets beroofd?

- Inderdaad maar van iets waarvan het goed was, dat ge beroofd werd. Zoo werd de zaak al heel anders: Ik heb u die documenten afgenomen en ze naar Parijs gezonden. Dat was al één goed ding en het maakte heel het slimme plan van Glenmore illusoir. Maar zoo was er nog niet zoo veel gewonnen want de vijand hield nog altijd in handen de papieren die voor jullie beiden gevaarlijk waren. Daarom heb ik uw zuster per briefje geinstrueerd, dat zij den eisch moest stellen dat haar die papieren gegeven werden. Zonder dat moest zij beslist weigeren te zullen komen.

Nu dat heeft ze heel braaf gedaan. En zoo kwamen ook die ellendige papieren los. Maar er was daar een gevaar verbonden. Want men zou die papieren kunnen zien, men zou ze kunnen willen lezen. Ik moest ze dus in handen zien te krijgen vóór de ontknooping kwam.

En dat heeft de oplossing wel een beetje minder elegant gemaakt. Toen ik wist dat gij de papieren gekregen had, zag ik den Franschen gezant op u toetreden en ik meende dat nu de aanval komen moest. Gij hadt die gevaar-

lijke stukken, gij waart verdacht gemaakt, men zou u laten fouilleeren misschien en dus moesten we ons van die papieren meester maken. Daar was een oogenblik verwarring voor noodig en ik heb die gesticht door van de verborgen schuilplaats waar ik alles gadesloeg een schot te lossen. Nu mijn opzet lukte in ieder geval. Ik zag dat u erg bang werd, wat geen wonder is, want uw zenuwen waren erg overspannen. Wel ik was er meteen en ik deed me voor als dokter. Ik heb mij over u heen gebogen en ik heb de stukken verruild, ja, voor een paar brieven, die ik u vroeger al geschreven heb maar die ge mij hebt toegestuurd, toen onze eerste verloving verbroken werd. Ik dacht dat ge die maar eens weer moest lezen. Ik denk er nog net zoo over als vroeger.

- Oh, zeide juffrouw Vignard, maar ge weet, dat ik geen onbesmet verleden had. Door uw hulp is nu wel het gevaar voor ons voorbij, dat men die misdaad in het verleden gepleegd ontdekt maar dat neemt niet weg dat ik...

- Staak die akelige redeneering. Ge kunt mij maar op een manier weer wegjagen en dat is als ge me naar waarheid verklaren kunt dat ge niet van me houdt, dat ge een hekel aan mij hebt. Maar dat komt in orde. Ik heb u ook

die brieven in uw tasch gedaan als plaatsvervangers voor dat andere omdat ik de mogelijkheid voorzag dat ge toch nog in moeilijkheden zoudt komen en dan wilde ik, dat men wist dat tusschen ons een band bestond. Enfin, ge weet er nu dus zoo ongeveer alles van, hoe ik dien Glenmore te pakken heb gehad, het was heel eenvoudig.

- Groote hemel, dat noemt hij eenvoudig, zuchtte Vignard, man het is wonderbaarlijk.

Maar daarvan was Harold Hunter niet overtuigd, hij had in zijn leven veel ingewikkelder dingen tot een goed einde gebracht.

- Veel ingewikkelder en gevaarlijker dingen heb ik al uitgehaald, zeide hij zelf, en ik heb er nooit deze belooning voor gekregen. Ik heb bereikt dat die ellendige kerels geen macht meer over u hebben... en dat gij met mij toch in het huwelijk zult treden!

E I N D E .